

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομῶν ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσφίμου, χερτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ, (συνέχεια). — Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, Ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀγγ. Φραβασίλη, (συνέχεια). — ΖΗΛΟΥΥΠΙΑ, Ἰταλικὸν διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΒΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρριίου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΒΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν ἈΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Σεροπούλου.

Ἐνκαίρια διὰ τοὺς συνδρομητὰς

ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διεύθυνσεως τῆς ἑβδομάδος δυνάμεθα νὰ παράσωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν Δ' τόμον (3^ῆ περιόδου) τῆς ἑβδομάδος ἐντὶ δραχμῶν 6, τῆς ἀρχικῆς τοῦ τιμῆς οὐσῆς δρ. 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνες, Ἱστορικαὶ, Καλλιτεχνικαὶ, Φιλολογικαὶ καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἠθογραφαί, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικά, Βιομηχανικά, Ἐκπαιδευτικά, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ἰοιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνεργάστησαν οἱ ἐγκριτωτέρωι τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπίστασις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφή νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δῆποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ
ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

ΚΒ'

Ὅταν ὁ Λαβριζὲ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἐπέβη τοῦ ἵππου τοῦ ἦτο δυσηρεστημένος. Οἱ σαρκασμοὶ τοῦ ἀνδρός, τοῦ τόσῳ πρὸς γυναῖκα ὁμοιάζοντος, τὸν ἐτάρασσον.

Ὁ κυναγωγὸς ἐρχόμενος εἶχεν εὐθύμως διατρέξει, μ' ὄλον τὸ ψῆχος, τὰς ἐννεὰ λεύγας, αἵτινες ἐχώριζον τὸ Σουβραὶ ἀπὸ τὸ Ὠτὲν ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἐπιτυχίας ἢ μᾶλλον τῶν θριάμβων τῶν.

Αἱ εἰρωνεῖαι τῆς πριγκιπέσσης ἐπάγωσαν τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ ἡ ἐπιστολῆ, ἣν ἐκόμιζε θὰ ἦτο ἀπογοητευτικὴ.

Ἀπήρχετο μὲ τὰ ὄψα καταβεβιβασμένα, ὡς τὰ ὄψα τῶν τριάκοντα αὐτοῦ κυνῶν, ὅταν ἐπέστρεφον εἰς τὴν τρώγλην αὐτῶν, ἀφοῦ ἀπέτυχον τοῦ θηράματος.

Εἶχε διατρέξει τὸ ἥμισυ τῆς ὁδοῦ ὅτε ἡ χιών τὸν κατέλαβε, καὶ τοῦτο συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ τὸν καταστήσῃ ἔτι μᾶλλον κατηφῆ.

Τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ ἔχων καὶ τὸν τράχηλον κεκαλυμμένον ὑπὸ τοῦ δερματίνου μανδύου τοῦ, ἀφῆκε τὸν ἵππον τοῦ νὰ βαδίσῃ κατὰ βούλησιν, χωρὶς νὰ τὸν μαστίσῃ ποσῶς διὰ τοῦ μαστιγίου.

Αἱ κακαὶ εἰδήσεις καταφθάνουσι πάντοτε πολὺ ταχέως.

Ὅτε διέβη τὴν γέφυραν τὴν ἐρριμμένην ἐπὶ τῶν προχωμάτων τοῦ Σουβραὶ, ἦτο ἤδη νύξ πρὸ μιᾶς ὥρας.

Ὁ κόμης, καθήμενος ἐνώπιον τῆς ἐστίας τοῦ μαγειρείου, ἐσκέπτετο τὰς φρικαλεότητας, ὧν παρῆσθη μάρτυς.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ κυναγωγοῦ κατελήφθη ὑπὸ κακῆς προαισθήσεως.

Ὁ Λαβριζὲ τῷ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν τῆς πριγκιπέσσης.

Ἀπὸ τῶν πρώτων γραμμῶν ὁ πρωτότοκος τῶν Σουβραὶ, ἔδραξε τὰ χεῖλη αὐτοῦ καὶ ἐψιθύρισε ἐπανειληγμένως: — Εἶνε ἀδύνατον.

Καὶ ἀποπερατώσας τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς, διέθριψε τὸν χάρτην καὶ τὸν ἔριψε εἰς τὸ πῦρ τῆς ἐστίας.

Ὁ Λαβριζὲ τὸν παρετήρει μετ' ἀνησυχίας.

Ὁ κόμης ἦτο συνήθως χαρακτῆρος ἠπιοῦ καὶ ὁμαλοῦ, διὰ νὰ δεικνύῃ δὲ ὀργὴν ἢ ἀγανάκτησιν ἔπρεπε νὰ συμβαίη τι ἔκτακτον.

— Τί σοι εἶπεν ἐκεῖνη; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Ἦτο λοιπὸν γυναῖκα, κύριέ μου; Τὸ μάντευσα, μὰ δὲν ἔμπορεῖ καὶ νὰ γελασθῇ κανεὶς.

— Ἀπάντησόν μοι.

— Λίγα πράγματα μοῦ εἶπεν, αὐθέντα μου, μόνον διὰ νὰναὶ κανεὶς εἰλικρινής...

— Λοιπὸν;

— Ἐφαινότανε πῶς μὰς ἐπερίπαιζε; μὰ ἂν εἰξεύρω διατί, νὰ μὲ κρεμάσουν.

— Αὐτὴ μοῦ λέγει ὅτι ὁ μαρκήσιος ζῆ.

— Ζῆ; ὦ! αὐθέντη μου, εἶναι δύσκολον νὰ τὸ πιστεῦσῃ κανεὶς; δὲν εὔρον τίποτε;

— Τίποτε.

Ὁ Λαβριζὲ ἔστρεψε τὸν πῖλόν του μετὰξὺ τῶν δακτύλων αὐτοῦ.

— Δεῖπνῃσε, διέταξεν ὁ κόμης, θὰ πεινάς, βεβαίως.

— Δὲν λέγω ὄχι, αὐθέντα μου, ἔπειτα ἀπὸ τόσον δρόμο πεινάει κανεὶς, ἀλλ' ἡμεῖς ἔχομε κάμει καὶ χειροτέρους δρόμους.

Ὁ κυναγωγὸς μετέβη εἰς τὸ ὄψοφυλάκιον, ἐξ οὗ ἔλαβε πινάκιον πλήρες φαγητοῦ, ἔκοψε τεμάχιον ἄρτου, ἔπειτα διευθυνθεὶς εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ μαγειρείου, ἐν ᾗ εὕρισκετο βυτίον πλήρες σοῦνου, ἐπλήρωσεν ἐξ αὐτοῦ λάγηνον καὶ ἐλθὼν ἐκάθισεν εἰς τὴν γωνίαν τῆς τραπέζης, πλησίον τοῦ κυρίου του, ὅστις ἔμενε στηρίζων τοὺς πόδας ἐπὶ τῶν πυροστατῶν καὶ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν του, καὶ ἤρξατο τρώγων.

— Ποῦ εἶναι ὁ κύριος Οὐγος; ἠρώτησε πληρῶν ποτήριον οἴνου.

— Μετέβη νὰ ἐγκαταστήσῃ τοὺς χωρικούς εἰς τὰς ἀγροικίας καὶ τὰ παραρτήματα, διότι πρέπει νὰ ἐργασθῶσιν ὅλοι. Ἄλλὰ, λέγε λοιπόν, εἰλικρινῶς πιστεύεις ὅτι ὁ μαρκήσιος ἠδυνήθη νὰ διαφύγῃ;

— Δὲν εἰζέυρω καὶ ἐγὼ πῶς ἔγεινεν ἄλλ' ὁ μαρκήσιος ἐκεῖνος, ποῦ εἶναι γυναῖκα, φαίνεται βέβαια ὅταν νὰ τὸν εἶχεν ἰδεῖ.

Ὁ Ροβέρτος ἐσιώπησε.

Τὸ ἔκτακτον αὐτὸ τὸν προσέβαλεν ὡς σφαῖρα πυροβόλου ἐν μέσῳ τοῦ στήθους. Ἡ φοβερὰ πολεμικὴ μηχανή, δὲν εἶχε προσβάλλει ἐκεῖνον, καθ' οὗ κυρίως διηυθύνετο!

Ὁ Ὀλιβιέρος διέφυγε τὸν θάνατον, ἐπομένως καὶ τὴν τιμωρίαν.

Ἡ καρδιά τοῦ κόμητος ἦτο ἀρκούντως μεγάλη, ὥστε δὲν ἐφρόντιζε ποσῶς διὰ τὴν φιλαυτίαν του, προσβαλλομένη ἐκ τούτου, ἀλλ' ἐσκέπτετο τὰς συνεπείας τοιοῦτου συμβάντος.

Ἡ πριγκιπέσσα εἶχε δίκαιον μὲ τὴν καυστικὴν αὐτῆς εἰρωνείαν.

Ἐτελέσθη τῷ ὄντι θαύμα, καὶ αἱ συνέπειαι αὐτοῦ θὰ ἦσαν καταστρεπτικαί.

Ἡ Σολάνζη θὰ ἔμενε δεδουλευμένη μετὰ τοῦ ἀνδρός, οὐτινος ἐγνώριζεν ἤδη τὴν ἀτιμίαν, ὃν ἀπεστρέφετο, καὶ τὸν ὁποῖον διὰ ν' ἀποφύγῃ ἠθέλησε ν' ἀποθάνῃ.

Ἡ Ἀμώνη δὲν ἐτήρησε μυστικὴν τὴν σκηνὴν, εἰς ἣν παρέστη καὶ καθ' ἣν ἔλαθε καὶ αὐτὴ μέρος. Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἔμαθε παρ' αὐτῆς ποῖαν ἐνδείξειν ἔρωτος ἡ νέα γυνὴ ἠννόει νὰ τῷ παρέξῃ.

Ὁ γάμος ἐκεῖνος ἐν τούτοις ἀδιάρρηκτος ὦν, τοὺς ἐχώριζε διὰ παντός.

Ἡ Ἐλένη δὲ Ροσεβιέλ ἔμενεν ἀνεκδίκτητος.

Ὁ μαρκήσιος βέβαιος τοῦ λοιποῦ περὶ τῆς ἀτιμωρησίας αὐτοῦ δὲν θὰ εὔρισκε σαρκασμοὺς ἀνταξίους ἐκεῖνων, οἵτινες ἐνήργησαν ὡς δικασταὶ καὶ δὲν ἐγνώριζον νὰ πατάξωσι.

Μόνος αὐτὸς ἐπὶ τέλους, ὅστις ἀνέλαβε τὸ ἔργον, ὤφειλε νὰ μεταχειρισθῇ τὸ μόνον μέσον, ὅπερ τῷ ἔμενεν, ὅπως μεταβάλλῃ κατάστασιν ἀφόρητον καταστᾶσαν.

Μάτην προσεπάθει νὰ πείσῃ ἐαυτόν, ὅτι ἔσως ἡ Πολωνία ἠπατήθη. Ἐγνώριζε καλῶς καὶ τὴν μεγίστην νοημοσύνην της, καὶ τὸ διορατικὸν αὐτῆς, ὡς καὶ τὴν πρὸς τὸν μαρκήσιον ἀποστρεφὴν της.

Δὲν ἦτο δυνατόν οὔτε νὰ ἠπατήθη, οὔτε νὰ ἐζήτει νὰ τὸν ἀπατήσῃ.

Ὁ Λαβριζὲ δὲν ἔπαυε θεωρῶν διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ του τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ κόμητος, ἐνῶ ἐδείπνει μὲ μεγάλην ὀρεξίν, ὡς ὅλοι οἱ ἀγροῖκοι τῶν μερῶν ἐκεῖνων, οἵτινες κατακλίνονται ἐνωρίς μετὰ ἡμέραν καμάτου, ὅπως ἐγερωσι λίαν πρῶι τὴν ἐπαύριον, ὑγιεῖς καὶ ρωμαλέοι, ἵνα ἐκτελέσωσι προθύμως τὰς διαταγὰς τῶν κυρίων αὐτῶν.

Ὅταν ἐτελείωσεν ἠγέρθη:

— Τί θὰ κάμωμεν αὐριον, αὐθέντα; εἶπεν.

— Θὰ φύγωμεν πρὶν φέξῃ.

— Κάλλιστα, αὐθέντα μὲ τὸ ἄλογον;

— Naί, ὅπως θὰ ἐπηγαίναμεν εἰς τὸ κυνήγιον. Ἴσως μάλιστα μείνωμεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

— Θὰ υπάγωμεν μακρὰν;

— Πιθανόν.

— Τότε θὰ ἐσυμβούλευα τὸν κύριον κόμητα νὰ πάρῃ τὸ Ραγό, ὅπου ἔχει θεωρία καὶ φαίνεται ὅταν ἐλάφι, ἀλλὰ μ' αὐτὸν πάει κανεὶς ἔς τὴν ἀκρὴν τοῦ κόσμου.

— Ἔστω.

— Ὁ κύριος κόμητος δὲν ἔχει ἄλλο τίποτε νὰ μὲ διατάξῃ;

— Ὅτι πρέπει νὰ σιωπήσῃς καὶ οὐδεὶς νὰ μάθῃ ὅτι ἡμεῖς γνωρίζομεν θ' ἀναχωρήσωμεν μόνοι οἱ δύο ἡμεῖς.

— Καλὰ.

— Ὑπαγε ν' ἀναπαυθῆς καὶ οὐδὲ λέξιν εἰς κανένα.

Καὶ ὁ κόμητος ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του κατηφῆς μέχρι θανάτου.

Μετὰ τὰς ὥρας τῆς χαρᾶς, διότι ὡς ὁ κύριος τοῦ Οὐλλάνς, ὡς οἱ Τρεμόρ, ἠσθάνθη καὶ αὐτὸς κατ' ἀρχὰς ἀπειρον εὐχαρίστησιν διὰ τὸν θρίαμβόν των, ἠσθάνετο ἤδη ἐαυτὸν καταβεβλημένον καὶ παντελῶς ἀπογοητευμένον διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην μετατροπὴν. Εἶχε πιστεύσει ὅτι ὁ δάκτυλος τοῦ Θεοῦ, ἐτιμῶρει τὸν μέγαλον ἐκεῖνον ἐγκληματίαν, ὅστις ἀπόλλυσιν αὐτὸν μετὰ τῆς σωρείας ἐχθρῶν, οὓς δὲν μισεῖ τις προσωπικῶς, οὓς ζῶντας πολεμᾷ καὶ τοὺς τιμᾷ μετὰ θάνατον, ἢ ὅταν τοὺς νικήσῃ, καὶ ἐν τούτοις μόνος ἴσως ὁ ἐγκληματίας ἐκεῖνος διεσώθη ὡς ἐκ θαύματος.

Θ' ἀμφέβαλλέ τις καὶ περὶ τοῦ Θεοῦ, ὅστις τὸν ἔσωζεν, ἐνῶ ὤφειλε νὰ τὸν κατακεραυνώσῃ.

Πρὶν κατακλιθῆ ὁ Ροβέρτος ἔγραψε σύντομον ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἀδελφόν του, δι' ἧς τὸν εἰδοποίησε, ὅτι ἤθελεν ἐπ' ὀλίγον ἀπουσιάσει χωρὶς οὔτε τὴν ἀφορμὴν, οὔτε τὸν σκοπὸν νὰ τῷ ἀναφέρῃ.

Κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν τὸν ἤκουσεν ἐπανερχόμενον καὶ συρίζοντα κυνηγετικὸν τινα ἦχον.

Ὁ Οὐγὸς ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας του καὶ τὸν ἠρώτησε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Κοιμᾶσαι, Ροβέρτε;

— Ὁχι, ἀκόμη.

— Τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς. Σοὶ εὐχομαι καλὴν νύκτα.

Καὶ πράγματι, τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχὴν καὶ κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ νέου. Ἐφρόντισε δι' ὅλους καὶ προσεπάθησεν ὥστε οὐδεὶς νὰ στερηθῇ τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων.

Κατ' αὐτόν τὸ Σεβὰν κατεστράφη, θάψαν ὑπὸ τὰ εἰρεπιά του τοὺς ἐχθρούς των καὶ ἕνα ἐγκληματίαν.

Ἐν τῇ εὐθύτητι τῆς ψυχῆς του ὁ Οὐγὸς οὐδὲλως ἐμέμφετο ἐαυτοῦ.

Ἐάν τις τῷ ἔλεγεν ὅτι ὁ μαρκήσιος διεσώθη ἀπὸ τὴν καταστροφὴν ἐκεῖνην, ἤθελε θεωρήσει τοῦτο ἀπλούστατα ὡς μῦθον.

Ἐκλείσθη εἰς τὰ δωμάτιά του, ὡς νὰ εἶχε θηρεύσει τὴν προτεταμένην ἀντί Πρώ-

σων λαγφοὺς καὶ πτηνά, ἐξέβαλλε τὰ υποδήματά του καὶ ἐκοιμήθη, ἐννεὰ κατὰ συνέχειαν ὥρας τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου.

Ὅταν τὴν πρῶταν ἐξήλθε δὲν εὔρεν τὸν ἀδελφόν του.

Ὁ κόμητος εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀθορύβως πρὸ τῆς ἡμέρας.

Ὁ Λαβριζὲ τὸν ἐπερίμενε πεντήκοντα βήματα μακρὰν τῶν ἐλῶν.

Ἴππεῶν μικρὸν πλὴν εὐρωστον ἵππον, καὶ κρατῶν ἐκ τοῦ χαλινοῦ κυνάριον κάτισχον, τὸν τράχηλον ἔχον μακρὸν καὶ λεπτοφυῆ καὶ τὰς κνήμας στερεὰς καὶ νευρώδεις, ὡς τὰς τῶν μικρῶν πόλων.

Ἦτο ὁ Ραγό.

Ἐφερον ὀπισθεν τοῦ ἐπιππίου μικρὸν μάρσιππον ἀσφαλῶς δεδεμένον.

Παρὰ τὴν παραδόξον κατασκευὴν του, ὁ Ραγό ἦτο γνωστὸς καθ' ὅλον τὸ Μορβάν, ὡς ἐν τῶν θαρραλέων ἐκεῖνων ζῶων, μετὰ τῶν ὁποίων δὲν φοβεῖται τις νὰ μείνῃ καθ' ὁδόν.

Ὁ κόμητος ἐφαίνετο εὐθυμος.

Ἐλάβεν ὀριστικὴν τινα ἀπόφασιν καὶ τὰ νέφη τῆς ἐσπέρας διεσκηδάσθησαν.

Οἱ δύο ἵππεῖς ἦσαν ὠπλισμένοι διὰ στερεῶν πολυκρότων ὑπὸ τὰ ἐκ δέρματος ἐρίφων καλύμματα αὐτῶν καὶ ἐκάλπαζον σιωπηλοὶ πλησίον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου.

Ἡ χιὼν ἐξηκολούθει πίπτουσα καὶ κλύπτουσα αὐτοὺς ὡς τὸ πτήλωμα τῶν χηνῶν, ὡς λέγουσιν οἱ χωρικοί.

Παχὺ στῶμα χιόνος ἐκάλυπτε τὴν πεδιάδα, οἱ δὲ κλάδοι τῶν ἐλατῶν ἔκυπτον μέχρι τοῦ ἐδάφους ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῆς.

Καὶ ἐν τούτοις τὰ δύο ζῶα προὐχώρου ἀνδρείως, τινάσσοντα τὰ ὦτα αὐτῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὅπως ἀπαλλαγῶσι τῆς χιόνος.

Περὶ τὸ Σὰν-Λεζέρ, ἡ ὄψις τῆς πεδιάδος μετεβλήθη.

Ἡ χιὼν ἔπαυσε ἀποτόμως καὶ τὸ ἔδαφος ἦτο ξηρὸν καὶ ἐσκληρωμένον ὑπὸ τοῦ πάγου.

Ὁ ἵππος ἐχερέμισεν ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ διήρχετο τὰς ἀποστάσεις μετὰ νέας ὀρμῆς, ἀκολουθούμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ συντρόφου του.

Περὶ τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωίας, ὁ κόμητος καὶ ὁ Λαβριζὲ εἶδον μακρόθεν τὰ κωδωνοστάσια τοῦ Ὠτέν, ἅτινα ἐφαίνοντο ὅτι ἐπλησίαζον διὰ τῆς ἀκρας αὐτῶν τὸν τεφρόχροα καὶ τόσῳ χαμηλὸν οὐρανόν, ὥστε ἐνόμιζε τις, ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν ἐγγίσῃ διὰ τοῦ δακτύλου.

Τὰ πέταλα τῶν ἵππων ἀντήχησαν ἐπὶ τοῦ ἀνωμάλου ἐδάφους καὶ ἐντὸς μικροῦ πρὸ τῆς ἐξωθύρας τῶν Ἐτριῶν Βασιλείων.

Ὁ ξενοδόχος ἵστατο ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ ξενοδοχείου αὐτοῦ.

Ὁ κύριος δὲ Τανναί, ὁ οὐδέποτε μακρυνόμενος τῶν Παρισίων, ἦτο σχεδὸν ἀγνωστός ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖνῳ.

Τὰνάκαλιν, τοὺς Σουβραὶ ἐγνώριζον πάντες.

Διὰ φιλικῆς χειρονομίας ὁ ξενοδόχος ἐχαίρεισε τὸν κόμητα, ὅστις τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα λέγων :

— Μίαν λέξιν, σὲ παρακαλῶ, Λαρίβ.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε κόμη.

Οἱ Σουβραὶ ἔχαιρον ἐν Μορβάν, μεγίστην ὑπόληψιν ἐντίμων καὶ δικαίων ἀνθρώπων.

Ἡ εἰλικρίνειά των ἦτο παροιμιώδης· ἐκράτουν, ὡς ἔλεγον, τὴν καρδίαν εἰς τὴν χεῖρα αὐτῶν καὶ μετεχειρίζοντο τοὺς ὑπηρετάς των ὡς ὁμοίους των.

Μόνον δὲ οὐδέποτε ὀπισθοχώρουν πρὸ τοῦ καθήκοντος.

Καὶ ἕκαστος ἔχει τὸ ἰδικόν του.

Πάντας ὅσους τοὺς ἐπλησίαζον, ἀγρονότους, φύλακας, βουκόλους, γείτονας, πλουσίους ἢ πένητας, τοὺς ἐθεώρουν ὡς οἰκείους.

Τέκνα τοῦ Μορβάν, ἠγάπων τὸν τόπον τῆς γεννησεώς των, καὶ ὁ τόπος τοὺς ἠγάπα.

Τὸ μέρος τῆς οἰκίας αὐτῶν, ὅπου καὶ συχνότερον τοὺς εὔρισκέ τις, ἦτο τὸ μαγειρεῖόν των, ἀρχαῖκή αἰθουσα φιλανθρωπίας, σχεδὸν καλλιτεχνική, ἦν θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀπεικονίσῃ ἐν σκηνογραφίᾳ.

Ἐκεῖ ὑπεδέχοντο τοὺς ὑποτελεῖς των, μὲ τὸς πόδας ἐπὶ τῶν πυροστατῶν, ἐνώπιον μεγάλης πυρᾶς, προωρισμένης νὰ θερμάνῃ καὶ ζωογονήσῃ τὴν ὑγρὰν καὶ πάγετῶδη ἀτμοσφαῖραν τῶν δασῶν, νῆ νὰ ψῆσωσιν εἰς τὴν ἐρυθρὰν φλόγα τῶν σημυδῶν, τὰ τέταρτα τῶν βοῶν, ἢ τῶν ἀγριοχειρῶν.

Ὁ ξενοδόχος τῶν «Τριῶν Βασιλέων» πολλάκις ἐφιλοξενήθη ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν θῆραν μεταξὺ τῶν ἀπειραρίθμων φίλων τοῦ οἴκου.

Ἐνῶ ὁ κυναγωγὸς περιεποιεῖτο τοὺς ἵππους ἐν τοῖς ἵπποστασίοις, ὁ ξενοδόχος εἰσῆρχετο μετὰ τοῦ κόμητος εἰς ἰδιαιτέρην αἰθουσαν, περὶ τὴν ὁποίαν ἐπὶ ἐξωγραφημένου χάρτου, παρελθούσης ἐποχῆς, παριστάνετο θῆρα τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ' καὶ θηρευταὶ φέροντες τὰ ἐπίχαλκα ὑποδήματα, τὰ ἐκ πρασίνου ταφετὰ ἐνδύματα, ἢ τὰ ὡς ἀνεμῶνη ἐρυθρά, ἢ καὶ καστανόχροα, τρέχοντες δὲ κατόπιν ἐλάφου ἐπὶ τοπίου ἰοχρόου ἢ ἀνοιχτοῦ χρώματος ἐρυθροῦ, ἢ καὶ βαθέος οὐρανοχρόου.

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ προγευματίσωμεν ὁμοῦ, Λαρίβ, εἶπεν ὁ κόμης.

Ἦτο ὁ καλλίτερος τρόπος ὅπως συνομιλήσωσι.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ δείπνου ὁ πρωτότοκος τῶν Σουβραὶ ἐγνώριζεν πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμει.

Χωρὶς ν' ἀπευθύνῃ οὐδεμίαν τῷ συνδικτυμόνι αὐτοῦ ἐρώτησιν, ὁ ξενοδόχος τῷ διηγῆθη ὅτι πρῶτατι δύο Ἴταλοὶ εἶχον φθάσει μετὰ δύο ἡμερῶν ἐπὶ ταχυδρομικῆς ἀξίως, ἀκολουθουμένης ὑπὸ δύο ἵππων κρατουμένων ὑπὸ δύο ὑπηρετῶν.

Καὶ ὅτι ὁ νεώτερος ἀνεχώρησε μεθ' ἐνὸς τῶν ὑπηρετῶν, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ ποῦ διηυθύνετο.

Μόλις τὸν εἶχον ἰδεῖ.

Ὅ,τι ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ εἶναι, ὅτι ἦτο λίαν λεπτοφυῆς καὶ κομψῶς περιβεβλημένος, μόλις δὲ ἦτο εἰκοσαέτης.

Ὁ γέρον ἦτο ἐξηκοντούτης περίπου.

Ἦτο σεβάσμιος γέρον, λίαν εὐγενῆς, ἐκ τοῦ τρόπου δὲ δι' οὐ ἐταξείδευεν ἐφαίνετο πλουσιώτατος.

Τὴν ἐπαύριον δύο ἕτεροι κύριοι εἶχον φθάσει. Ὁ εἰς, παχὺς καὶ νευρώδης, ὑψηλὸς καὶ ἀγένειος, ἐφαίνετο μεσηλιξ.

Ὁ ἕτερος, νεώτερος αὐτοῦ, τριάκοντα τεσσάρων περίπου ἐτῶν, ἦτο λίαν διακεκριμένος καὶ ἔφερε παραγναθίδας· εἶχε τὸ ὄψος ἀγγλίζον καὶ τὸ χρῶμα ὠχρόν, ἔλεγον ὅτι ἐσκόπευε νὰ μεταβῇ εἰς Ἑλβετίαν, καὶ κατὰ προτίμησιν εἰς Γενεύην διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ, καὶ νὰ διαμείνῃ ἐκεῖ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἐσκόπευεν ἐπίσης νὰ μεταβῇ ὁ γέρον Ἴταλός. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο μόνος, διότι ὁ ἀνεψιός του μετέβη παρὰ τινὰς συγγενεῖς αὐτοῦ εἰς Τουραίνην, καθὼς ἔλεγεν, ἐπρόσφερεν εἰς τοὺς ἄλλους τὰς ἐν τῇ ἀμάξῃ του θέσεις. Ἐκεῖνοι κατ' ἀρχὰς ἠρνήθησαν, ἀλλ' ἐπιμένοντος αὐτοῦ ἐπὶ τέλους ἐδέχθησαν.

— Ποῖαν ὁδὸν ἀκολουθοῦσιν;

Ὁ ξενοδόχος ἔκαμε κίνημα ἀμφιβολίας.

Ἦγνόει ἀκριβῶς τὴν ὁδόν, διότι ἠδύνατο νὰ λάθῃσι διαφόρους διευθύνσεις.

Χάρτης ἐκρέματο ἐν τῷ τοίχῳ, καλύπτων μέρος τῆς τοιχογραφίας.

Ὁ Σουβραὶ ἐγερθεὶς ἐσυμβουλεύθη αὐτόν.

Ὁ Γουιλῆδος τοὺς συνώδευσεν, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, ἂν θέλετε τὸν ἐρωτῶμεν.

— Πότε ἀνεχώρησαν;

— Σήμερον τὸ πρωτὶ, κατὰ τὰς ἑπτὰ.

Ὁ Λαβριζὲ εἰσῆλθεν ὅπως λάβῃ μέρος τοῦ προγεύματός των.

Ἐκλείσει τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν του ἐν εἴδει συννενοήσεως, παρατηρῶν τὸν κόμητα, ὅστις τῷ ἀπήντησε διὰ ἐλαφρᾶς κινήσεως τῶν χειλέων.

Τὸ βλέμμα ἐσήμαινεν :

— Γνωρίζω πᾶν ὅ,τι σὰς ἀναγκαιοῖ, μὴ κοπιᾶζετε.

— Ἀλλά, ἐπανέλαβεν ὁ κόμης, στρεφόμενος πρὸς τὸν ξενοδόχον του, ἂν εἴσθε ἐλεύθερος ποῖον δρόμον θὰ ἐλαμβάνετε;

— Ὑπάρχουσι πολλοὶ ὅπως ἐκλέξῃ τις.

— Ἀλλά τέλος πάντων;

— Ἡ συντομωτέρα εἶναι ἡ τοῦ Σαλὸν Λουάν, ἢ Φυσίλη καὶ τὸ Ζέξ, πενήκοντα περίπου λευγῶν· ἀλλὰ δὲν θὰ συναντήσετε εὐκόλως τὸν Ἴταλόν, διότι προηγήθη πολὺ.

— Τοὺς δύο τελευταίους δὲν τοὺς γνωρίζετε;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι, πηγαίνουν καὶ ἔρχονται τόσοι, καὶ τόσοι τεταραγμένοι εἰμεθα ἀπὸ πολὺν καιρόν, ὥστε δὲν προσέχωμεν εἰς τίποτε. Ὁ καθεὶς ἀσχολεῖται διὰ τὸν ἐαυτόν του, καὶ δὲν φροντίζει διὰ τὰ λοιπὰ!

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐτελείωσαν τὸ ἐξαίρε-

τον πρόγευμά των καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Μετὰ μίαν ὥραν, οἱ ἀναπαυθέντες ἵπποι, ἐκάλπαζον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης διὰ Σαλὸν εἰς τὸ Σαόν.

Ἦτο ἡ ἰδία, ἦν ὁ κόμης Ροβέρους καὶ τὸ ὄχημά του ἔλαβον.

Ἐνῶ ὁ κύριος ἐξήταζε τὸν ξενοδόχον, ὁ κυναγωγὸς τὸν ἐμίμειτο εἰς τοὺς σταύλους.

Οἱ δύο ἵπποι οὐδὲλως ἐράκινοντο κουρασθέντες.

— Περπατοῦν σαράντα λεύγας μὲ τὸ ἴδιο βῆμα, εἶπεν ὁ Λαβριζέ... Ἄν εἶχον τὸ φύσημα τῆς τρόμπας καὶ τὴν μουσικὴ τῶν σκύλων νὰ τοὺς ὑποστηρίζουν!

Ὁ Ροβέρτους ἐσιώπα· αὐτὸς ἐσκέπτετο ἐκείνην, ἦν ἀπόλεσεν, ἐκείνους οὐς ἐπεθύμει ἐλευθέρους καὶ εὐδαίμονας καὶ τὴν ζωὴν, ἦν διεκύβευε χάριν αὐτῶν.

ΚΓ'

Ἦτο εὐχάριστος συνταξιδιωτῆς ὁ κόμης Ἰωσήφ Ροβέρους.

Πᾶν ὅ,τι οἱ ἄλλοι ἤθελον, τὸ ἤθελε καὶ αὐτός.

Οὐδεὶς θὰ ἦτο συγκαταβατικώτερος αὐτοῦ.

Οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἐσκέφθη ποτὲ ν' ἀντιτάξῃ τι εἰς τὰς θελήσεις τῶν συνταξιδιωτῶν του, ἢ δὲ στομυλία του, ἢ παρὰδοξος καὶ ποικίλη, δὲν τοὺς ἄφινε νὰ στενοχωρηθῶσι.

Μόνον δὲ ἔπρεπε νὰ τῷ συγχωροῦνται οἱ βαρβαρισμοὶ του, ὅταν ὠμίλει γαλλιστί, ὅπερ σπανίως συνέβαινεν.

Ὁμολογεῖ τότε μετριοφρόνως ὅτι δὲν ἐλάλει εὐκόλως τὴν γαλλικὴν καὶ ὅτι ἂν καὶ εἶχε πολλάκις ταξιδεύσει ἔμενε, κατὰ τοῦτο μόνον, πολὺ ὀπίσω.

Ἀλλὰ πόσον ἐξαίρετως ἦτο φιλόφρων!

Ὁ Ἴταλός εἶχεν ὑποσχεθῆ τοῦτο.

Ἐκάλεσε τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἠδύτητα τῶν κολακειῶν, ὀλίγον ὑπερβολικῶν βεβαίως, ἀλλ' ἡ γλώσσα τῶν Ἴταλῶν εἶναι ἡ ἐξαίρετως γλώσσα τοῦ ἔρωτος, ἢ διάλεκτος τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῶν θωπειῶν.

Ὁ κόμης ἐτίθετο ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν συντρόφων του, ἀλλ' ἔπραττε τοῦτο λίαν φυσικῶς.

Ἐὰν ὑπεκρίνετο, ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσῃ τις, ὅτι ἔκαμεν τὸ μέρος του ὡς κομφιδὸς πρώτης τάξεως, ὥστε καὶ ὁ ἐπιτηδειότερος καὶ ὁ πονηρότερος τῶν ἀνθρώπων, θὰ ἐπίστευε τὰς ἐπιτετηθευμένας ἐκείνας φιλοφρονήσεις.

Οἱ ὑπηρεταὶ του, συνειθισμένοι εἰς τὴν ὑποταγὴν, ἦσαν πρόθυμοι ἀνευ σπουδῆς, σιωπηλοὶ καὶ ταχεῖς εἰς βαθμόν, ὥστε ὁ μαρκήσιος δὲν ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν πιστὸν αὐτοῦ Σερβέ.

Ὁ κόμης Ροβέρους ἐγνώριζε τὴν Βιέννην κατὰ βάθος καὶ ἔπαιζεν εἰς τοὺς δακτύλους του τὴν Φλωρεντίαν καὶ Ρώμην, ἔβιδε δὲ τῷ κόμητι μετὰ τινος πονηρίας πληροφορίας τινὰς λεπτομερεῖς, αἵτινες τὸν ἐξέπληττον.

Διὰ νὰ γνωρίξῃ ὅ,τι ἔλεγε θὰ ἦτο συν-

δεδεμένος μετὰ τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατίας, ἀλλ' ἐπεφυλάσσετο νὰ προσθήη, ὅτι μόνον παρὰ τῆς πριγκιπέσσης Καθάλι τὸν ἔβλεπεν, ἥτις τὸν ὑπεδέχετο κατὰ τὸν ἀνήκοντα αὐτῷ τρόπον.

Ὅπως δὴποτε τὸ ταξιδίδιον θὰ διεξήγεται εὐθυμότατον, ἂν δὲν εἶχεν ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἐν τῷ πνεύματί του ἀφορμὰς ζοφερῶν σκέψεων.

Ὁ μαρκήσιος ἐφθόνηε τὴν ἡρεμον φυσιογνωμίαν τοῦ Ἰταλοῦ.

Καὶ τῷ ἐξεφράσθη τοῦτο.

— Ἡ φιλοσοφία, εἶπεν ἐνθουσιωδῶς ὁ Ἰωσήφ, εἶναι βίος ἀπῆλλαγμένος βιαιῶν παθῶν, ἄνευ φιλοδοξίας! διατί δὲν με μιμεῖσθε; πρὸ πάντων δὲ πρέπει ν' ἀποφεύγετε τὰς γυναῖκας.

Τὰς γυναῖκας! ἡ λέξις ἐκείνη κατέστησε κατηφεστέρην τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ὀλιβιέρου, ἡ Σολάνζη καὶ ἡ πριγκιπέσσα Βάνδα, εἶτα ἡ Ἑλένη, ἡ γλυκεῖα Ἑλένη, τὸ θυμὰ του, διήλθον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ὡς ὄπτασις.

Ἀπὸ τοῦ Ὡτὲν μέχρι τοῦ Μοαράν, τὸ πᾶν ἔβαινε καλῶς.

Οἱ ταξειδιῶται διήλθον συνομιλοῦντες ἡσύχως τὴν πεδιάδα τοῦ Σαὸν καὶ τοῦ Λουάνς, ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον, ἀφοῦ διήλθον τὰς πρώτας σειρὰς τῶν ὄρεων τοῦ Ζουρά καὶ ὑπερέβησαν πεδιάδας στενάς καὶ λόφους γραφικωτάτους, ἔφθασαν εἰς τὰς γυμνάς ἐκείνας κορυφὰς, τὰς ταρρασομένους συνεχῶς ἐκ τῶν θυελλῶν τῆς φύσεως καὶ καλυπτομένους ὑπὸ δάσους φυγῶν καὶ λαρίων μελαίνων καὶ κατηφῶν, κατεσπαρμένων δὲ ὑπὸ λιμνῶν σκαφέντων ἐν τοῖς ἀποτροπαιαῖς βράχοις, τοῖς ἀποτελοῦσι τὰ Γαλλικὰ ὄρια ἐπὶ τῆς πεδιάδος τῆς Ρόνης καὶ τῆς λίμνης τῆς Γενεύης.

Ἐὰν ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ φὸν Γκέμπεν παρετήρουν προσεκτικώτερον τὸν σύντροφόν των, θὰ τὸν ἔβλεπον κατερχόμενον τῆς ἀμάξης, ἐνῶ οἱ ἵπποι ἠσθμαίνον ὑπερβαίνοντες ἐπιπόνως ὁδὸν ἐλικοειδῆ κατὰ τὴν προσέγγισιν τοῦ περιφήμου στενοῦ τῆς Φωσίλης καὶ δίδοντα διαταγὰς εἰς ὑπηρετήν, ὅστις τὰς μετεβίβασεν εἰς τὸν ταχυδρόμον, μετὰ τοῦ ὁποῦ ἀντήλαξε βλέμμα ἐξ ἐκείνων, ἅτινα οὐδὲν ἀγαθὸν ὑπόσχονται.

Θὰ ἔβλεπον ἐπίσης, εἰς τὸν προηγούμενον σταθμὸν, τὸν κόμητα Ροβέρον συνομιλοῦντα ἐπὶ πολὺ μετὰ ἱππέως πωγωνοφόρου καὶ ἠλιοκαοῦς ὡς Ἀραβος, ὅστις ἐστάθμευεν εἰς τὴν αὐτὴν ἀθλίου ξενῶνος, ὅπως ἀλλάξῃ ἵππον.

Ὁ ἱππεὺς ἀνεχώρησεν ὡς ἀστραπή, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ φὸν Γκέμπεν εἰσῆρχοντο εἰς τὸν σταθμὸν, ὅπως θερμανθῶσιν ἀρκούντως, ἵνα εὐκολώτερον διέλθωσι τὰ ὕψη, ἅτινα ὄφειλον ν' ἀνέλθωσιν.

Ὅπως δὴποτε, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ὄχημα κατήρχετο ταχέως λόφου, ὅπως ἀνέλθῃ ἐτέρου ἔτι μᾶλλον ἀνωφεροῦς, καὶ πρὸ πάντων ὑψηλοτέρου, εἰς τὸν ἵππων παρεμέρισεν ἀποτόμως πρὸς τὰ δεξιὰ, ὁ δὲ ἀμάξιλάτης ἐζήτησε νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ μετὰ τασαύτης ὁρμῆς καὶ πρὸ πάντων ἀδεξιότητος, ὥστε ὁ ἄξων ἐθραύσθη ἐντελῶς.

Τὸ συμβᾶν δὲν ἦτο σπουδαῖον, ἀλλ' ὄφειλον νὰ σταματήσωσιν.

Ἡ νύξ ἐπήρχετο καὶ μάλιστα προηγέλετο κακίστη ὁ ἄνεμος ἐδίωκε τὰ νέφη, ἅτινα περιέβαλλον τὰς κορυφὰς τῶν βράχων, ὡς πυκνὸς ἐρυθροειδῆς ἀτμός.

Οἱ ταξειδιῶται κατήλθον τῆς ἀμάξης, ὅπως συσχεφθῶσιν.

Οὐδὲν ἠδύναντο νὰ πράξωσι, δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὰ περίξ σιδηρουργός, τὸ δὲ καλλίτερον ἦτο νὰ ζητήσωσιν ἄσυλον.

Εὐτυχῶς εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν ὑπῆρχε τοιοῦτον.

Ἐπτακόσια περίπου βήματα μακρὰν, ἐπὶ ὕψους κεκαλυμμένου ὑπὸ φυγῶν, φῶτα ἔλαμπον εἰς τὸ σκότος.

— Εἶναι ὁ «Ἀετός», εἶπεν ὁ ὁδηγός, καλὴ στέγη δι' ἕνα βράδου.

Ὁ φιλόφρων κόμης Ἰωσήφ Ροβέρος ἐνεθουσιάσθη.

Ἡ φιλοσοφία αὐτοῦ, τὸν προήσπιζε κατὰ παντὸς ἀτυχήματος.

Κατὰ τὴν αὐτὴν πρῶϊαν δύο ὁδοιπόροι διέτρεχον τὴν ὁδόν, ἣν μετὰ μεσημβρίαν ὄφειλε νὰ διατρέξῃ καὶ ὁ κόμης Ἰωσήφ μετὰ τῶν συνοδοιπόρων του.

Ὁ εἰς αὐτῶν ἦτο ὁ νεανίας τοῦ «Ξενοδοχείου τῶν Τριῶν Βασιλέων», ἐπιμελῶς κεκαλυμμένος δι' ἐπανωφορίου ὑπερραμμένου σισύρα, καὶ φέρων ὑποδήματα ρωσσικά, ὅπως προφυλαχθῇ ἐκ τοῦ ψύχους, ὅπερ καθίστατο θανατηφόρον καθ' ὅσον ἀνήρχοντο εἰς τὰ ὕψη.

Ἐπέβαινε ὑπερρύθρου ἵππου, λίαν εὐκινήτου καὶ ζωηροῦ.

Ὁ ὑπηρετὴς ἦτο περιβεβλημένος με δέρματα, σχεδὸν ὡς ὁ κύριός του καὶ ὁ ἵππος αὐτοῦ ἐφαίνετο ὡς ὁ ἄλλος, ἐκτάκτου ἰσχύος.

Ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο τριακοντούτης περίπου, ἔχων τὴν ρίνα σιμὴν, ὡς τὴν τῶν Καλμουχῶν, ὁ μελανὸς καὶ οὖλος πώγων αὐτοῦ ἐκάλυπτε σχεδὸν ἅπαν τὸ πρόσωπόν του, μὴ ἀφίνων ἐλεύθερον παρὰ τὴν χαμηλὴν ρίνα καὶ τὸ ἠλιοκαὸς αὐτοῦ μέτωπον. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ὑπὸ τὰς ὀφρῦς αὐτοῦ, ὡς οἱ τῆς γαλῆς ἐν τῷ σκότει.

Ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ κυρίου του, ἦτο ἀπειναντίας διαφανοῦς λευκότητος, ἡ χρυσόχρους κόμη του διέφευγε τοῦ ἐκ σισύρας πιλίσκου του, καταβεβιβασμένου ἐπὶ τῶν ὄτων του, εἰς βοστρύχους πλουσίους.

Γνωρίζομεν τὴν ἀφορμὴν τοῦ φαινομένου τούτου.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν ὑψίστην κορυφὴν τῶν ὄρεων τοῦ Ζουρά μεταξὺ Σετμουσέλ καὶ Σέχ, ὁ ὠχρὸς νεανίας διηυθύνθη καὶ ἐζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος σημεῖον, ὅπερ ἐφαίνετο γνωρίζων, ἡ ὅπερ τῷ ὑπέδειξαν ὡς πέρας τῆς ἐκδρομῆς του.

Τὸ μέρος ὅθεν ἔστι ἦτο ἐξαισίον.

Ἡ ὁδὸς ἔπαυεν ἀνερχομένη καὶ ἠκολούθει εἰς ἑκατοντάδα τινὰ μέτρων, ὄροπέδιον διαικοπτόμενον ὑπὸ βρακατινῶν λίθων, σχηματιζόντων πρόχωμα περὶ κρημνούς, εἰς τὰ βάθη τῶν ὁποῦν, καταρράκτης, ἐξερχόμενος ἐκ σπηλαίου τινός, ἐκρημνίζετο θορυβωδῶς.

Ἀριστερῶς τοῦ ὄροπέδιου, βράχοι ἄλλοκότως διαγραφόμενοι ὕψουν τὰς κορυφὰς τῶν χιόνι περιβαλλομένας, ἐν μέσφ τῶν θάμνων, ἐνῶ πρὸς τὰ δεξιὰ, ἐν τῷ ὀρίζοντι ὁ ὀφθαλμὸς ἐβυθίζετο μακρὰν ἀνωθεν τῶν ἐπὶ γρανίτων ἐσκαμμένων φαράγγων εἰς κοιλάδας μικρὰς καὶ κορυφὰς βαθμηδὸν κατερχομένας ἐπὶ τοῦ βάθους τῆς κοιλάδος τῆς Ρόνης καὶ εἰς τὸν ἀπέραντον καθρέπτην τῆς λίμνης τῆς Γενεύης, μεγάλης ὡς ἡ θάλασσα.

Ἡ πριγκιπέσσα Βάνδα ὀλίγον ἔτι βαίνουσα ἐπὶ τοῦ ὄροπέδιου ἐκείνου, θ' ἀπῆντα κεκρυμμένη ὑπὸ δέσμην φυγῶν ξενῶνα ἀρκούντως εὐρύχωρον, στερεῶς οἰκοδομημένον, τετράγωνον, οὐτινος ἐν τῇ προσόψει ἐκινεῖτο ὕψασμα ἐπὶ τοῦ ὁποῦ τεχνίτης ὁδοιπόρος, εἶχε ζωγραφίσει ἀετὸν με ἀνοικτὰ πτερά, φέρον τὴν ἐπιγραφὴν: «Εἰς τὸν Ἀετὸν τῶν Βοσγίων».

Ὁ ξενὼν οὗτος εἶχεν ἐν μόνον πάτωμα, ἔχων τέσσαρα παράθυρα ἐν ἐκάστη προσόψει, καὶ τὸ ἰσόγειον.

Τὰ ἰσοστάσια εὐρίσκοντο ἐν τῷ βάθει τοῦ μικροῦ ἐκ φυγῶν δάσους.

Ὁ σταθμὸς οὗτος εἶναι εἰς τῶν γραφικωτέρων τοῦ κόσμου.

Ἡ πριγκιπέσσα διηυθύνθη εὐθὺ πρὸς τὴν κυρίαν θύραν καὶ ἐκάλει κτυπῶσα διὰ τῆς ἄκρας τοῦ μαστιγίου τῆς ἐπὶ τοῦ πλαϊσίου αὐτῆς!

[Ἐπεται συνέχεια].

*K.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Κατόπιν ἔκαμεν ἐσχάτην ἐπιθεώρησιν καὶ ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα πρὸ τοῦ κατόπτρου, μετὰ τινος κακῶς ὑποκρυπτομένης εὐαρεσκείας, καὶ τέλος κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν λαβοῦσα κηρίον, κατήλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ἣ εὐρίσκετο ὁ μικρὸς Ἰησοῦς. Ἦναψε πρῶτον τὰς λυχνίας τοῦ μικροῦ βωμοῦ, αἵτινες ἦσαν ἐσβεσμέναι, καὶ παρετήρησε κατόπιν μετὰ τινος λύπης, ὅτι τὰ ἀνθη ἦσαν μεμαρμαμένα.

Ἐζήτησε συγγνώμην παρὰ τῆς σεπτῆς εικόνας, διότι τὴν εἶχε παραμελήσει ἐπὶ τόσας ἡμέρας, καὶ γονυπετήσασα, καὶ μονήρης, προσευχήθη ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ μετὰ τῆς πεποιθήσεως καὶ τοῦ θάρρους ἐκείνου, ὅπερ ἐμπνέει ὁ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν τῷ οἴκῳ φιλοξενούμενος. Παρ' ἐνὸς Ναζωραίου, μετὰ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὠμοῦ, καὶ τὸν ἀκάνθινον στέφανον ἐπὶ κεφαλῆς, παρ' ἐνὸς «Ἴδε τὸν ἀνθρώπον» ὑβρίζομένου καὶ κολαφιζομένου μετὰ τὸν κάλαμον ἀνά χεῖρας δι' ἐμπαικτικῶν σκήπτρων καὶ μετὰ τὸ τραχὺ σχοινίον δεδεμένος ἔχοντος τὰς χεῖρας, ἡ παρ' ἐσταυρωμένου αἰμοφύτου καὶ ψυχορραγοῦντος, ἡ Πεπίτα δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ ζητήσῃ, ὅτι ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ἰησοῦ,

βρέφους εισέτι, μειδιῶντος χαριέντως, υγειοῦς καὶ ροδόχρου.

Ἡ Πεπίτα τὸν παρεκάλεισε νὰ τῆ ἀφήσῃ τὸν δὸν Λουδοβίκον νὰ μὴ τῆς τὸν ἀφαιρέσῃ, διότι αὐτὸς τόσον πλούσιος καὶ τόσον καλῶς ἐφωδιασμένος εἰς ὄλα, ἠδύνατο ἄνευ μεγάλης θυσίας νὰ στερηθῆ τοῦ δούλου ἐκείνου καὶ νὰ τὸν παραχωρήσῃ εἰς αὐτήν.

Ἀφοῦ ἀπετελείωσε τὰς παρασκευὰς ταύτας, αἵτινες δύνανται νὰ διαιρεθῶσιν εἰς καλλωπιστικὰς καὶ θρησκευτικὰς, ἡ Πεπίτα ἐγκαθιδρύθη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, περιμένουσα τὴν ἔλευσιν τοῦ δὸν Λουδοβίκου μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας.

Καταλλήλως ἡ Ἀντωνία δὲν εἰδοποίησε περὶ τῆς ἐπισκέψεως τὴν κυρίαν τῆς, εἰμὴ ὀλίγον πρὸ τοῦ προσδιωρισμένου χρόνου. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἔτι, ἐνεκα τῆς βραδύτητος τοῦ ἐραστοῦ, ἡ πτωχὴ Πεπίτα εὐρίσκετο ἐν βασιάνῳ, πλήρης πόθου καὶ στενοχωρίας, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐτελείωσε τὰς προσευχὰς καὶ τὰς ἱκεσίας τῆς πρὸς τὸν μικρὸν Ἰησοῦν, μέχρις οὗ εἶδεν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς τὸν ἄλλον μικρὸν.

*

**

Ἡ ἐπίσκεψις ἤρχισε σοβαρώτατα καὶ τυπικώτατα. Οἱ συνήθεις χαιρετισμοὶ προσφέρθησαν μηχανικῶς ἐκατέρωθεν, καὶ ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐκάθισε προσκλιθεὶς εἰς τοῦτο, ἐπὶ τινος ἔδρας, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸν πῖλον καὶ τὴν ῥάβδον του, καὶ εἰς οὐχὶ μικρὰν ἀπόστασιν τῆς Πεπίτας. Ἡ Πεπίτα ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Παρ' αὐτῆ εὐρίσκετο τραπέζιον μὲ τινα βιβλία καὶ κηροπήγιον, οὕτινος ἡ φλόξ ἐφώτιζε τὸ πρόσωπόν τῆς. Λαμπτήρ τις ἤναπτε πρὸς τοῦτοις ἐπὶ τῆς σκευοθήκης. Ἀμφότερα ὅμως τὰ φῶτα ταῦτα, διὰ τὸ μέγεθος τοῦ δωματίου, ἄφινον αὐτὸ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ σκιάφωτι. Μέγα κηρύθρον, βλέπον εἰς ἐσωτερικόν τι κηπήριον, ἔμενεν ἀνοικτὸν ἐκ τοῦ καύσωνος καὶ ἂν καὶ αἱ κιγκλίδες αὐτοῦ ἦσαν ὡς εἰ σκελετὸς συμπλέγματος κληματίδων καὶ ἰάσμων, ἐν τούτοις διὰ μέσου τῆς πρασιᾶς καὶ τῶν ἀνθέων διοίηγον ὀδὸν αἰ καθαρὰ τῆς σελήνης ἀκτίνες, εἰσέδουον ἐν τῷ θαλάμῳ καὶ ἐζήτουν νὰ ανταγωνισθῶσι πρὸς τὸ φῶς τοῦ κηρίου καὶ τοῦ λαμπτήρος. Ἡκούετο πρὸς τοῦτοις, διὰ τοῦ παραθύρου τοῦ πρὸς τὸν εὐρὺν κήπον, ὁ συγκεχυμένος θόρυβος τῶν παιγνιδίων τοῦ ἐξοχικοῦ οἴκου, εὐρισκομένου εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον, τὸ μονότονον μορμύρισμα πηγῆς τινος ὑπαρχούσης ἐν τῷ κηπαρίῳ, καὶ τὸ ἄρωμα τῶν ἰάσμων καὶ τῶν ρόδων, ἅτινα ἐσκέπαζον τὸ παράθυρον, μετὰ τοῦ ἀρώματος τοῦ δὸν Πέτρου, γαρυφάλλων καὶ ἄλλων φυτῶν, ἅτινα ἐκόσμουον τὸ ὑπ' αὐτὸ ἀνδρῶν.

Ἐπῆλθε μακρὰ παῦσις σιωπῆ τόσοσιν δύσκολος νὰ τηρηθῆ, ὅσον καὶ ἂν διακοπῆ. Οὐδεὶς ἐκ τῶν δύο ἐτόλμα νὰ ὁμιλήσῃ. Ἡ θέσις τῶν ἦτο ἀληθῶς δυσχερῆς. Καὶ εἰς αὐτοὺς λοιπὸν ἡ ἐξήγησις, καὶ εἰς ἡμᾶς ἡ ἀναπαράστασις ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐξεφράσθησαν, εἶνε ἔργον δυσχε-

ρέστατον, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἄλλως γενέσθαι. Ἀφοῦμεν αὐτοὺς τούτους νὰ ἐξηγηθῶσι, καὶ ἀντιγράψωμεν κατὰ λέξιν τοὺς λόγους τῶν.

*

**

— Ἐπὶ τέλους ἠξιώσατε νὰ ἔλθετε νὰ μὲ ἀποχαιρέτιστε πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας, εἶπεν ἡ Πεπίτα. Ἐγὼ εἶχον ἤδη ἀπελπισθῆ.

Ἡ θέσις τοῦ δὸν Λουδοβίκου κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἦτο λίαν λεπτὴ, καὶ ἀφ' ἐτέρου οἱ ἄνδρες, οὐ μόνον οἱ πρωτόπειροι, ἀλλ' ἔτι καὶ οἱ ἀρκούντως γεγυμνασμένοι καὶ εἰθισμένοι εἰς τοὺς τοιούτους διαλόγους ἐμπίπτουσιν εἰς ἀνοησίας ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ὁμιλίας τῶν.

Μὴ καταδικάσωμεν λοιπὸν καὶ τὸν δὸν Λουδοβίκον, διότι ἤρχισε τὴν ὁμιλίαν του, ἀπαντῶν δι' ἀνοησιῶν.

— Τὰ παράπονά σας εἶνε ἄδικα, εἶπεν. Ἦλθον ἐδῶ μετὰ τοῦ πατρός μου διὰ νὰ σᾶς ἀποχαιρέτισω, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐτύχασεν τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ μᾶς δεχθῆτε ἀφήκαμεν τὰ ἐπισκεπτήριά μας. Μᾶς εἶπον ὅτι εἴσθε ὀλίγον ἀσθενῆς, καὶ καθ' ἐκάστην ἐπέτέλλαμεν ὅπως ἐρωτῶμεν περὶ τῆς υγείας σας. Μεγάλως δὲ ἠὲχαιριστήθημεν, μαθόντες ὅτι εὐρίσκεσθε ἐν βελτιώσει. Καὶ τώρα εἴσθε καλλίτερα;

— Σχεδὸν ὅχι, ἀπήντησεν ἡ Πεπίτα. Ἀλλ' ἐπειδὴ βλέπω ὅτι ἔρχεσθε ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ πατρός σας, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ λυπήσω τόσον ἀξιόλογον φίλον, καλλίτερον εἶνε νὰ σᾶς εἶπω, καὶ ὑμεῖς νὰ ἐπαναλάβετε πρὸς τὸν πατέρα σας, ὅτι αἰσθάνομαι ἀρεκτὴν ἀνακούφισιν. Περὶ ἑργον, πῶς ἤλαθε μόνος; Φαίνεται ὅτι θὰ ἔχη πολλὴν ἐργασίαν ὁ δὸν Πέτρος, ἀφοῦ δὲν σᾶς συνώδευσεν.

— Ὁ πατήρ μου δὲν μὲ συνώδευσε, κυρία, διότι ἄγνοεῖ ὅτι ἤλθον, νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ. Ἦλθον μόνος διότι ὁ ἀποχαιρετισμὸς μου πρέπει νὰ ἦνε ἐπίσημος, σοβαρός, ἴσως παντοτεινός, ἐνῶ ὁ ἰδικός του εἶνε φύσεως ὅλως διαφόρου. Ὁ πατήρ μου θὰ ἐπανεῖλη μετὰ τινὰς ἐβδομάδας. Ἐγὼ δέ, δυνατόν νὰ μὴ ἐπιστρέψω ποτὲ πλέον, καὶ ἂν ἐπιστρέψω, θὰ ἦμαι ὅλως διάφορος τοῦ ὅ,τι τὴν σήμερον εἶμαι.

Ἡ Πεπίτα δὲν ἠδύνηθη νὰ κρατηθῆ. Τὸ εὐδαιμον μέλλον ὅπερ εἶχεν ὄνειροπολήσει διεσκαδάνυτο ὡσεὶ σκιά. Ἡ ἀλόγητος ἀπόφασίς τῆς τοῦ νὰ νικήσῃ μὲ οἰανδήποτε θυσίαν τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, τὸν μόνον ὃν ἠγάπησεν ἐν τῇ ζωῇ τῆς, καὶ τὸν μόνον, ὃν ἐθεώρει ἑαυτὴν ἄξιαν νὰ ἀγαπήσῃ, ἦτο ἀπόφασις ἀνωφελῆς. Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἀπήρχετο. Ἡ νεότης, ἡ χάρις, ἡ καλλονή, ὁ ἔρωσ τῆς Πεπίτας, εἰς οὐδὲν ἴσχυον. Εἰκοσαέτις καὶ τόσον ὠραία ἦτο καταδεδικασμένη νὰ ἦναι χήρα διὰ παντός, μόνη, καὶ νὰ ἀγαπᾷ ἐκείνον ὅστις δὲν τὴν ἠγάπα. Πᾶς ἄλλος ἔρωσ ἦτο ἀδύνατος δι' αὐτήν. Ὁ χαρκατῆρ τῆς Πεπίτας, παρ' ἣ τὰ ἐμπόδια ἐπηλύξανον καὶ ἐκραταίουον τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ ἦτις ἀποφασίσασά τι, ἦτο ἱκανὴ τὰ πάντα νὰ ἀνατρέψῃ, ὅπως τὸ κατορθώσῃ,

κατεδείχθη τότε μετ' ἀξιοσημειώτου βίας, καὶ ἀποπτύσσον πάντα χαλινόν. Ἐπρεπε νὰ νικήσῃ, ἢ νὰ ἀποθάνῃ ἐν τῇ μάχῃ. Ἡ κοινωνικὴ αἰδώς, τὸ τετριμμένον ἔθιμον τῆς ἀποκηρύξεως καὶ ἐπικαλύψεως τῶν αἰσθημάτων, ὅπερ ἀποκτάται ἐν τῷ μεγάλῳ κόσμῳ, καὶ ὅπερ τίθησι φραγμὸν εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ πάθους, καὶ ἐπενδύει δι' ὑφασμάτων καὶ περιβάλλει διὰ περιφορέσεων καὶ λέξεων ἀμφιβόλων τὴν ἐνεργητικώτεραν ἐκρηξίν τῶν κακῶς καταστελλομένων ἐπιθυμιῶν, κατ' οὐδὲν ἴσχυον παρὰ τῇ Πεπίτῃ, ἥτις ὀλίγον εἶχε συνανασταρῆ μετὰ τοῦ κόσμου καὶ ἠγγόει τὸν μέσον ὄρον, ἥτις οὐδὲν ἄλλο εἶχε μάθει, εἰμὴ νὰ ὑπακούῃ τυφλῶς εἰς τὴν μητέρα τῆς καὶ τὸν πρῶτόν τῆς σύζυγον, καὶ νὰ ἀποπέμψῃ κατόπιν δεσποτικῶς τοὺς ἐπιλοίπους ἀνθρώπους. Οὕτω λοιπὸν ὁμιλήσῃ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἡ Πεπίτα, καὶ ἐδείχθη τοιαύτη, ὁποία ἦτο. Ἡ ψυχὴ τῆς, μεθ' ὄλου τοῦ πάθους ὅπερ ἐνεῖχεν, ἔλαβε νοητὸν σχῆμα ἐν τοῖς λόγοις τῆς, καὶ οἱ λόγοι τῆς δὲν ἐχρησίμευσαν ὅπως περικαλύψωσι τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθητά τῆς, ἀλλ' ὅπως δώσωσιν αὐτοῖς σάρκα. Δὲν ὁμιλήσεν ὡς θὰ ὁμίλει κυρία τις τῶν αἰθουσῶν μας, διὰ τινῶν ἀσαφειῶν καὶ μετριάσμων ἐν τῇ ἐκφράσει, ἀλλὰ μετὰ τῆς εἰδυλιακῆς ἐκείνης ἀπλότητος, μεθ' ἧς ἡ Χλόη ὁμίλει πρὸς τὸν Δάφνιδά καὶ μετὰ τῆς ταπεινότητος καὶ τῆς ἐντελοῦς ἀφελείας, μεθ' ἧς προσνήχθη πρὸς τὸν Βοῶζ ἡ νύμφη τοῦ Νοεμί.

Ἡ Πεπίτα εἶπεν:

— Ἐπιμένετε λοιπὸν εἰς τὴν ἀπόφασίν σας; Εἴσθε βέβαιος περὶ τοῦ προορισμοῦ σας; Δὲν φοβεῖσθε μήπως γίνετε κακὸς κληρικός; Κύριε Λουδοβίκε, θὰ καταβάλω μίαν ἔτι προσπάθειαν, θὰ λησμονήσω πρὸς στιγμὴν ὅτι εἶμαι μίᾳ ἀξέστος κόρη. Θὰ ἀποδύθω πᾶν αἰσθητικὸν καὶ θὰ ὁμιλήσω μετὰ ψυχρότητος, ὡσεὶ ἂν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ μᾶλλον ξένου δι' ἐμέ. Ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα πράξεις τινές, αἵτινες διττῶς δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσιν. Καὶ εἰς τὰς δύο περιστάσεις, τὸ ἄδικον εἶνε μεθ' ὑμῶν. Ἐξηγοῦμαι. Ἐὰν ἡ γυνὴ, ἥτις διὰ τῶν ἀκκισμῶν τῆς, οὐχὶ βεβαίως καὶ λίαν ἐλευθερίων, σχεδὸν χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς ὑμᾶς, ἐν ταῖς ὀλίγαις ἡμέραις, καθ' ἃς τὴν εἶδατε καὶ τὴν συναναστραφῆτε, κατάρθωσεν νὰ σᾶς ἐλύσῃ καὶ νὰ σᾶς κἀμὴ νὰ στρέψετε πρὸς αὐτὴν βλέμματα ἀνθρωπίνου ἔρωτος, καὶ κατάρθωσεν ἀκόμη καὶ νὰ τῇ δώσῃτε καὶ δείγματα ἀγάπης, ὅπερ εἶνε σφάλμα, εἶνε ἀμαρτήριμα δι' οἰανδήποτε, πολλῶ δὲ μᾶλλον δι' ἱερέα, ἐὰν ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε, καθὼς καὶ πράγματι εἶνε, μίᾳ κοινῇ ἐπαρχιώτις, ἀπαίδευτος, ἄνευ εὐφυίας καὶ χάριτος, πόσον πρέπει νὰ φοβῆται τις δι' ὑμᾶς, ὅταν συναναστραφῆτε καὶ ἴδητε καὶ ἐπισκεφθῆτε ἐν ταῖς μεγάλαις πόλεσιν, ἄλλας γυναῖκας χιλιάδας ἐπικινδυνωδεστέρας; Θὰ παραφρονήσετε ὅταν ἴδητε καὶ συναναστραφῆτε τὰς μεγάλας ἐκείνας κυρίας,

αίτινες κατοικοῦσιν ἐντὸς μεγάρων, αἵτινες πατοῦσιν ἐπὶ μαλακῶν ταπήτων, αἵτινες ἀπαστρέφουσιν ἐξ ἀδαμάντων καὶ μαργαριτῶν, αἵτινες ἐνδύονται διὰ μεταξωτῶν καὶ τριχάπτων καὶ οὐχὶ διὰ βαμβάκερου καὶ μοσολινείων, αἵτινες ἔχουσι γυμνὸν τὸν λευκὸν καὶ καλῶς πεπλασμένον λαϊμόν των, καὶ δὲν καλύπτουσιν αὐτὸν διὰ χυδαίου καὶ κοινοῦ μανδυλίου, αἵτινες εἶνε δεξιώτεροι εἰς τὸ σκοπεύειν καὶ πληγῶνειν, καὶ αἵτινες δι' αὐτὴν ταύτην τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν ἀκολουθίαν καὶ τὴν πομπήν, μεθ' ὧν περιβάλλονται, εἶνε ἔτι μάλλον ἐπιθυμηταί, διότι εἶνε ἀπρόσιτοι κατὰ τὸ φαινόμενον, αἵτινες ὀμιλοῦσι περὶ πολιτικῆς, περὶ φιλοσοφίας, περὶ θρησκείας, καὶ περὶ φιλολογίας, αἵτινες ἄδουσιν ὡς κανάρια, καὶ ἴστανται οἰονεὶ περιβαλλόμενοι ὑπὸ νεφέλης ἀρωμάτων, λατρείας καὶ ὑποταγῆς, ἐπὶ ὑποβάθρου ἐκ θριαμβῶν καὶ νικῶν, θεοποιούμεναι διὰ τοῦ γοήτρου ἐνδόξου τινος ὀνόματος, συνεργόμενοι ἐν περιχρῦσις αἰθούσαις, ἢ ἀποσυρόμενοι ἐν ἡδονικοῖς θαλαμίσκοις, ὅπου εἰσέρχονται μόνον οἱ εὐτυχεῖς τῆς γῆς, τιτλοφορούμενοι τυχόν, ἀλλὰ καλούμενοι ὑπὸ μὲν τῶν οἰκειῶν: Πεπίτα, Ἀγωνία, Ἀγγελική, ὑπὸ δὲ τῶν ἄλλων: ἡ ἐκλαμπροτάτη κυρία Δούκισσα, ἡ ἡ ἐκλαμπροτάτη κυρία Μαρκησία. Ἐὰν ὑπεκύψατε πρὸ μιᾶς ἀξέστου χωρικῆς, ἤδη κατὰ τὴν παραμονὴν αὐτὴν τῆς χειροτονίας σας, καὶ μεθ' ὄλου τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὃν δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ, καὶ ἐὰν ὑπεκύψατε ἀγόμενος ὑπὸ στιγμιαίας ἰδιοτροπίας, δὲν ἔχω δίκαιον προμαντεύουσα, ὅτι θὰ γίνηται κληρικὸς ἀποτρόπαιος, βέβηλος, φιλόκοσμος καὶ ὀλέθριος, καὶ ὅτι θὰ ὑποκύψατε ἀνὰ πᾶν βῆμα; Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ταύτῃ, πιστεύσατέ με, κύριε Λουδοβίκε καὶ μὴ πρὸς ὕβριν σας, ὅτι οὐδ' ἀξίζετε τοῦλάχιστον ὡς σύζυγος τιμίας γυναίκος. Ἐὰν συνεθλίψατε τὰς χεῖρας μετὰ τῆς ζέσεως καὶ τῆς τρυφερότητος τοῦ περιπαθεστέρου ἐραστοῦ, ἐὰν ἠτενίσασατε διὰ βλεμμάτων ὑπισχνουμένων τὸν οὐρανόν, τὴν αἰωνιότητα τοῦ ἔρωτος, καὶ ἀν... ἐφιλήσατε γυναῖκα, ἧτις οὐδὲν ἄλλο σας ἐνέπνεεν, εἰμὴ κάτι τι, τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ ὀνομάσω, ὑπάγετε εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, καὶ μὴ συζευχθῆτε τὴν γυναῖκα ταύτην. Ἐὰν αὐτὴ εἶνε καλὴ δὲν θὰ σας θελήσῃ διὰ σύζυγον, ἀλλ' οὐδὲ κἂν δι' ἐραστήν. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, μὴ γίνετε οὐδὲ κληρικὸς. Ἡ ἐκκλησία ἔχει ἀνάγκη ἄλλων ἀνθρώπων, σοβαροτέρων καὶ ἐνκρητετώτερων ὡς λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου. Τοῦναντίον, ἐὰν ἠσθάνθητε μέγα πάθος διὰ τὴν γυναῖκα ταύτην, περὶ ἧς ὀμιλοῦμεν, καίτοι δὲν εἶνε ἀξία, διατί τὴν ἐγκαταλίπετε καὶ τὴν ἐξαιπτιζατε μετὰ τσαύτης σκληρότητος; Ὅσον ἀναξία καὶ ἂν εἶνε, ἐὰν πραγματικὴ ἐνέπνευσε τὸ μέγα τοῦτο πάθος, δὲν πιστεύετε ὅτι θὰ τὸ συμμερισθῇ καὶ αὐτὴ, καὶ ὅτι θὰ γίνῃ θῦμα τοῦ πάθους τούτου; Διότι, ὅταν ὁ ἔρωσ εἶνε μέγας, ὑψηλὸς καὶ βίαιος, δὲν ἐπιβάλλεται πάντοτε; Δὲν

τυραννεῖ καὶ ὑποτάσσει ἀκαταμαχῆτως τὸν ἀγαπῶντα εἰς τὸ ἀγαπώμενον ἀντικείμενον; Μὲ τὰ μέτρα καὶ σταθμὰ τοῦ ἔρωτός σας, πρέπει νὰ μετρήσετε καὶ τὸν τῆς ἐρωμένης ὑμῶν. Καὶ πῶς νὰ μὴ φοβηταί τις δι' αὐτὴν, ἐὰν ὑμεῖς τὴν ἐγκαταλίπετε; Ἐχει αὕτη τὴν ἀνδρικήν ἐνεργητικότητα, τὴν σταθερότητα, τὴν ἐμπνέει ἢ σοφία τῶν βιβλίων, τὴν φιλοδοξίαν, τὸ πλῆθος τῶν μεγαλεπήθλων σχεδίων, καὶ ἅπαντα ἐκεῖνα, ἅτινα ἐνυπάρχουσιν ἐν τῷ καλλιεργημένῳ καὶ λεπτῷ πνεύματί σας, ὅπως ἀποσπάσῃ καὶ ἀπασχολήσῃ αὐτὴν ἀνευ μεγάλης βίας, ἀπὸ παντὸς ἐτέρου γηίνου αἰσθηματος; Δὲν ἐννοεῖται ὅτι θὰ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς λύπης, καὶ ὅτι ὑμεῖς, προωρισμένος νὰ κάμνετε ἀναιμάκτους θυσίας θέλετε ἀρχίσει αὐτὰς διὰ τῆς σκληρᾶς θυσίας ἐκείνης, ἧτις περισσότερο σας ἀγαπᾷ;

— Κυρία—ἀπήνησεν ὁ δὸν Λουδοβίκος, καταβάλλων προσπαθείας ὅπως ὑποκρῦψῃ τὴν συγκίνησίν του, καὶ ὅπως μὴ γίνῃ κατὰδηλος ἢ ταραχῆ του καὶ τὸ ὑπατρίμων καὶ τραυλίζον τῆς φωνῆς αὐτοῦ — κυρία, καὶ ἐγὼ ἐπίσης πρέπει νὰ κυριεύσω ἑαυτοῦ πολὺ, ὅπως σας ἀπαντήσω μετὰ τῆς ψυχρότητος ἐκείνου, ὅστις προβάλλει ἐπιχειρήματα κατὰ ἐπιχειρημάτων ἐν φιλονεικίᾳ. Ἄλλ' ἡ κατηγορία σας εἶνε τόσο λογικὴ, καὶ συγχωρήσατέ μοι τὴν ἔκφρασιν, τόσο τεχνιέντως σοφιστικῆ, ὥστε εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ πολεμήσω αὐτὴν δι' ὀλίγων δικαιολογήσεων. Δὲν ἐνόμιζον ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συζητήσω ἐνταῦθα, καὶ νὰ τροχίσω τὸ ταπεινὸν πνεύμα μου· ἀλλὰ σεῖς με καταδικάζετε εἰς τοῦτο, ἐὰν δὲν θέλω νὰ θεωρηθῶ ὡς τέρας. Θὰ σας ἀπαντήσω λοιπὸν εἰς τὰς ὑπερβολὰς τοῦ σκληροῦ διλήμματος, ὅπερ ἐχαλεούσατε ἐναντίον μου. Ἄν καὶ ἀνατραφεῖς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ θεοῦ μου καὶ ἐν τῷ ἱεροσπουδαστηρίῳ, ὅπου δὲν ἔβλεπον γυναίκας, μὴ νομίζετε ὅτι ἤμην τόσο ἀμαθῆς καὶ τόσο στεῖρος φαντασίας, ὥστε νὰ μὴ εἶχον κατορθώσει νὰ παραστήσω αὐτὰς ἐν τῷ πνεύματί μου, τόσο ὠραίας καὶ τόσο θελκτικᾶς, ὅσον δύναται νὰ ἦνε. Ἡ φαντασία μου, τοῦναντίον, ὑπερέβαλλε τὴν πραγματικότητα. Διεγειρομένη ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν βιβλικῶν ἀσμάτων, καὶ τῶν ἐθνικῶν ποιητῶν, ἀνέπλαστε γυναίκας εὐγενεστέρας, χαριεστέρας, φρονιμωτέρας ἐκείνων, αἵτινες συνήθως ἀπαντῶνται ἐν τῷ πραγματικῷ κόσμῳ. Ἐγνώριζον λοιπὸν τὸ μέγεθος τῆς θυσίας, ἣν ἔκαμνον, καὶ μάλιστα ὑπερέβαλλον αὐτὴν, ὅτε ἀπηνούμην τὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν τούτων, ὅπως ἀνυψθῶ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱερέως.

» Ἀρκοῦντως ἐγνώριζον πόσον ἐπαυξάνει τὸ θέλημα μίαν ὠραίας γυναίκος ὅταν ἐνδύεται διὰ πλουσίαν ὄψασμάτων καὶ ἐξαστραπτόντων κοσμημάτων, καὶ περιβάλλεται ὑπ' ὄλων τῶν καλλονῶν τῆς μάλλον λεπτῆς ἀνατροφῆς, καὶ ὄλου τοῦ πλούτου, τοῦ προσποριζομένου ὑπὸ

τῆς ἀκαταβλήτου χειρὸς καὶ τοῦ ἀκαταβλήτου πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀρκοῦντως ἐγνώριζον ἐπίσης, πόσον ἐπαυξάνουσι τὴν φυσικὴν εὐφυΐαν, πόσον κθαρίζουσιν, ἐξυψοῦσι καὶ λαμπρύνουσι τὴν διάνοιαν τῆς γυναικὸς ἢ συναναστροφῇ μετὰ ἐπισήμων ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἀνδρῶν ἢ ἀναγνώσεως ἀγαθῶν βιβλίων, αὐτὴ αὕτη ἢ θέα τῶν ἀνθουσῶν πόλεων μετὰ τῶν μνημείων των καὶ τῶν μεγαλείων, ἅτινα περιέχουσι. Πάντα ταῦτα ἐφανατίζομην τοσοῦτον ζωηρά, καὶ τὰ ἔβλεπον τόσο ὠραία, ὥστε μὴ ἀμφιβάλ्लετε, ὅτι ἐὰν ἴδω καὶ συναναστροφῶ τὰς γυναῖκας ταύτας, περὶ ὧν μοὶ ὀμιλεῖτε, μακρὸν τοῦ νὰ ὑποπέσω εἰς τὴν λατρίαν καὶ τὴν παραφροσύνην, ἃς προμαντεύετε, ἴσως θέλω ἀπογοητευθῆ, βλέπων τὴν ἀπόστασιν τοῦ ἰδανικοῦ ἀπὸ τοῦ πραγματικοῦ, καὶ τοῦ ζῶντος ἀπὸ τοῦ ἐζωγραφημένου.

— Τὰ ἰδικά σας εἶνε πράγματι σοφίσματα! διέκοψεν ἡ Πεπίτα. Πῶς νὰ σας ἀρνηθῆ τις, ὅτι αὐτὸ τὸ ὅποιον ζωγραφεῖτε ἐν τῇ φαντασίᾳ σας εἶνε ὠραιότερον τοῦ πραγματικοῦ; Ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ ἀρνηθῆ τις ἐπίσης, ὅτι τὸ πραγματικὸν εἶνε θελκτικώτερον τοῦ φαντασιώδους καὶ ὄνειροπολουμένου; Τὸ ἀόριστον καὶ αἰθέριον ἐνός φαντασιοκοπήματος, ὅσον ὠραῖον καὶ ἂν ἦνε, δὲν δύναται νὰ συγκριθῆ πρὸς τὸ ὕλικὸς διεγείρον τὰς αἰσθήσεις. Κατὰ τῶν κοσμικῶν ὄνειροπολήσεων, ἐννοῶ ὅτι θέλουσιν κατισχύσει ἐν τῇ ψυχῇ σας αἱ θρησκευτικαὶ εἰκόνες, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήτοι αἱ θρησκευτικαὶ εἰκόνες δὲν δυνηθῶσι νὰ κατανικήσωσι τὰς κοσμικὰς πραγματικότητας.

— Λοιπὸν μὴ φοβεῖσθε τὸ τοιοῦτον, κυρία, ἀπήνησεν ὁ δὸν Λουδοβίκος. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἡ φαντασία μου ἀναπλάττει εἶνε πολὺ ζωηρότερον ἐκείνου, τὸ ὅποιον ὀλόκληρον τὸ σύμπαν, ἐκτὸς ὑμῶν, διὰ τῶν αἰσθήσεων μοὶ μεταδίδει.

— Καὶ διατί ἐκτὸς ἐμοῦ; Τοῦτο μὲ καταρρίπτει εἰς ἐτέρους ἐνδοιασμούς. Μήπως ἡ ἰδέα, ἣν ἔχετε περὶ ἐμοῦ, ἡ ἰδέα ἣν ἀγαπᾶτε, εἶνε πλάσμα τῆς τόσο γονίμου ταύτης φαντασίας σας, παραισθησία οὐδόλως ὁμοιάζουσα μετ' ἐμοῦ;

— Ὅχι· δὲν εἶνε τοιαύτη. Πιστεύσατε, ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη εἶνε καθ' ὅλα ὁμοία πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' ἴσως εἶνε συγγενῆς τῇ ψυχῇ μου. Ἴσως ἐνυπάρχει ἐν αὐτῇ, ἀφ' ἧς ἐπλάσθη παρὰ τοῦ Θεοῦ. Ἴσως ἀποτελεῖ μέρος τοῦ πνεύματός της, ἴσως εἶνε τὸ ἀγνώτερον καὶ πλουσιώτερον μέρος τῆς ὑπάρξεώς της, ὡς τὸ ἄρωμα ἐν τοῖς ἀνθεσιν.

— Καλὰ τὸ ἐφοβούμην ἐγώ. Τώρα μοὶ τὸ ὁμολογεῖτε. Δὲν μὲ ἀγαπᾶτε. Ἐκεῖνο ὅπερ σεῖς ἀγαπᾶτε, εἶνε τὸ πνεῦμα, τὸ ἄρωμα, τὸ ἀγνώτερον μέρος αὐτῆς τῆς ψυχῆς σας, εἰς τὸ ὅποιον ἐδώκατε μορφήν ὁμοιάζουσαν πρὸς ἐμέ.

— Ὅχι, Πεπίτα. Μὴ διασκεδάζετε βασιανίζουσα με. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀγαπᾶ, εἴσθε σεῖς, καὶ σεῖς τοιαύτη ὁποῖα εἴσθε. Ἄλλ' εἶνε τόσο ὠραῖον, τόσο ἀγνόν, τόσο λεπτοφυῆς αὐτὸ τὸ ὅποιον ἀγαπᾶ,

ὄστε δὲν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ ὅτι διέρχεται ὀλόκληρον διὰ τῶν αἰσθητηρίων μου κατὰ τρόπον συνήθη, καὶ φθάνει μέχρι τῆς ἀντιλήψεώς μου. Φαντάζομαι λοιπὸν καὶ πιστεύω καὶ θεωρῶ ὡς βέβαιον, ὅτι ἐνυπῆρχε πρὶν ἐν ἐμοί. Εἶνε ὡς ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ, ἣτις εὐρίσκετο ἐν ἐμοί, ἣτις ἐμεγαλύνθη καὶ ἀνεπτύχθη ἐν ἐμαυτῷ, καὶ ἣτις, ἐν τούτοις, ἔχει τὸ πραγματικόν της ἀντικείμενον, ἀνώτερον, ἀπείρως ἀνώτερον τῆς ἰδέας. Ὅπως πιστεύω ὅτι ὑπάρχει ὁ Θεός, οὕτω πιστεύω ὅτι ὑπάρχετε καὶ ὑμεῖς, καὶ ὅτι ἡ ἀξία σας εἶνε χιλιάκις μείζων τῆς ἰδέας, ἣν περὶ ὑμῶν ἐσημάτισα.

— Ἀκόμη ἔχω μίαν ἀμφιβολίαν. Μὴ τυχὸν ἡ γυνὴ ἐν γένει, καὶ οὐχὶ ἐγὼ ἀποκλειστικῶς καὶ ἰδιαιτέρως, σας διήγειρε τὴν ἰδέαν ταύτην;

— Ὅχι, Πεπίτα. Τὸ θέλητρον, ἡ μαγεία μιᾶς γυναικός, ὡραίας τὴν ψυχὴν καὶ εὐγενοῦς τὴν θέαν, εἶχον εἰσδύσει, καὶ προτοῦ σας ἰδῶ ἐν τῇ φαντασίᾳ μου. Οὐδεμία δούκισσα ἢ μαρκησία τῆς Μαδρίτης, οὐδεμία αὐτοκράτειρα ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδεμία βασιλίσσα ἢ ἡγεμονίς τοῦ κόσμου δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν ἰδεώδη καὶ φανταστικὰ ἐκείνα πλάσματα μεθ' ὧν συνέζησα, ἀφ' ἧς ἔφθασα εἰς τὴν ἔφηθον ἡλικίαν, τὰ ἐμφανιζόμενά μοι ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν ἢ τῶν δωματίων, τῶν ἐστολισμένων μετ' ἀμυθῆτου πολυτελείας καὶ ἀπαραβλήτου καλαισθησίας, ἅτινα εἶχον ὑποδομήσει ἐν τοῖς φαντασιώδεσι κόσμοις τοῦ πνεύματός μου, καὶ ἅτινα ἔδωσα κατόπιν ὡς κατοικίαν εἰς τὰς Δαύρας μου, τὰς Βεατρίκας μου, τὰς Ἰουλίαν μου, τῆς Μαργαρίτας καὶ τῆς Ἐλεονώρας μου, ἢ εἰς τὰς Κυνθίας, τὰς Γλυκεράς καὶ τὰς Λεσθίας μου. Τὰς ἔστεφον ἐν τῇ φαντασίᾳ μου διὰ διαδημάτων καὶ τιαρῶν ἀνατολικῶν, τὰς περιέβαλον δι' ἀλουργίδος ἐκ χρυσοῦ καὶ πορφύρας, καὶ τὰς περιστοιχίζον διὰ βασιλικῆς πομπῆς, ὡς τὴν Ἐσθῆρ καὶ τὴν Βασθῆ. Ταῖς ἀπέδιδον τὴν βουκολικὴν ἀπλότητα τῆς πατριρχικῆς ἐποχῆς, ὡς τὴν τῆς Ρεβέκκας καὶ τῆς Σουναμίτιδος, καὶ τὴν γλυκεῖαν ταπεινοφροσύνην καὶ τὴν εὐσέθειαν τῆς Ρούθ. Τὰς ἤκουον ὀμιλοῦσας ὡς τὴν Ἀσπασίαν ἢ τὴν Ὑπατίαν, τὰς ἀριστοτέλεινας τῆς ρητορικῆς. Τὰς συνῆθροισον ἐν πλουσιωτάταις αἰθούσαις καὶ ταῖς ἐχάριζον τὴν ἔνδοξον ἀνταύγειαν τοῦ εὐγενοῦς αἵματος καὶ τῆς ἐκλάμπρου καταγωγῆς, ὡς εἰ ἦσαν αἱ μᾶλλον ὑπεροπτικά καὶ εὐγενεῖς δέσποιναι τῶν πατρικίων τῆς Ρώμης. Τὰς ἔβλεπον χαριέσσας, φιλαρέσκους, φαιδράς, πλήρεις ἀριστοκρατικῆς ἐλευθερίας, ὡς τὰς κυρίας τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου δεκάτου τετάρτου ἐν Βερσαλλίαις, καὶ τὰς ἐστόλιζον ὅτε μὲν δι' αἰδήμονος περιβολῆς, ἐμπνεούσης τὸ σέβας, ὅτε δὲ διὰ χιτώνων καὶ πέπλων λεπτοτάτων, διὰ τῶν ἀεροειδῶν πτυχῶν τῶν ὁποίων διαγράφεται ὀλόκληρος ἡ πλαστικὴ τελειότης τῶν ὡραίων των σχημάτων, καὶ ἄλλοτε διὰ τοῦ διψασμένου ἐκείνου ἀέρος, ὃν ἐφόρουσαν αἱ ὡραῖαι ἐταῖραι τῶν Ἀθη-

νῶν καὶ τῆς Κορίνθου, ὅπως διαλάμπη ὑπὸ τὴν νεφελοειδῆ ταύτην περιβολὴν τὸ λευκὸν καὶ ροδόχροον τοῦ εὐπλάστου αὐτῶν σώματος. Ἀλλὰ τί ἰσχύουσιν αἱ τέρψεις τῶν αἰσθητηρίων, καὶ ὀλόκληρος ἡ δόξα καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ κόσμου, ὅταν μία ψυχὴ φλέγεται καὶ καταναλισκείται ἐν τῷ θεῷ ἔρωτι, ὅπως ἠσθανόμην ἴσως μεθ' ὑπερβολικῆς ὑπεροψίας καὶ τὴν ἐμὴν ψυχὴν φλεγόμενην καὶ καταναλισκομένην; Βράχοι πελώριοι, ὄρη ὀλόκληρα, ἐὰν τύχουσιν ἐμποδίζοντα τὴν διαστολὴν τοῦ πυρός, ὅπερ αἴφνης ἀνάπτει ἐν τῷ κόλπῳ τῆς γῆς, ἐκσφενδονίζονται εἰς τὸν ἀέρα, ἀφίνοντα τόπον καὶ διανοίγοντα δίοδον εἰς τὰ διαστελλόμενα ἀέρια τῆς ὑπομονουούσης πυρίτιδος, ἢ εἰς τὰς διαπύρους ὕλας τοῦ ἠφαιστείου ἐν τῇ βροντῶδει ἐκρήξει του. Οὕτως, ἢ καὶ ἰσχυρότερον ἔτι, ἐξεσφενδόνιζεν ἀφ' ἐαυτοῦ τὸ πνεῦμά μου ὀλόκληρον τὸ βᾶρος τοῦ σύμπαντος, καὶ τῆς πεπλασμένης καλλονῆς, ὅπερ ἐπεκάθητο ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἠχμαλώτιζεν, ἐμποδίζον αὐτὸ νὰ πετασθῇ πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις εἶνε τὸ κέντρον αὐτοῦ. Οὐχί δὲν παρήτησα ἐξ ἀγνοίας οὐδὲν δῶρον, οὐδεμίαν γλυκύτητα, οὐδεμίαν δόξαν. Τὸ πᾶν ἐγνώριζον καὶ τὸ ἐξετίμων ὑπὲρ τὴν ἀξίαν του, ὅταν περιεφρόνησα αὐτὸ δι' ἄλλο δῶρον, δι' ἄλλην δόξαν, δι' ἄλλας μείζονας ἡδονάς. Ὁ γῆινος ἔρωσ τῆς γυναικός, διήλθε πρὸ τῆς φαντασίας μου, οὐ μόνον μεθ' ὄλων αὐτοῦ τῶν θωπειῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν ὑπερφυῶν ἐκείνων καὶ ἀπείρων θελητῶν, μετὰ τοῦ ἐπικινδυνωδεστέρου τῶν πειρασμῶν, ἐκείνου ὃν καλοῦσι οἱ θεολόγοι παρθενικὸν πειρασμὸν, ὅταν δηλαδὴ τὸ πνεῦμα, μήπω ἀπογοητευθὲν ὑπὸ τῆς πείρας καὶ τοῦ ἁμαρτήματος, φαντάζεται ἐν τῷ ἐρωτικῷ ἐναγκαλισμῷ ἐνυπάρχουσαν ὑψίστην ἡδονήν, ἀπείρως ἀνώτεραν ἀναμφιβόλως πάσης πραγματικότητος, καὶ πάσης ἀληθείας. Ἀφ' οὗτου ἠσθάνθη ἐμαυτὸν, ἀφ' οὗτου ἠνδρώθη, ἤδη πρὸ ἐτῶν, διότι ἡ παιδικὴ μου ἡλικία μικρὸν διήρκεσε, περιεφρόνησα ὄλας αὐτὰς τὰς σκιάς, ὄλας αὐτὰς τὰς ἀνταυγείας τῆς ἡδονῆς καὶ τοῦ ἀλλου, ἐρωτευθεὶς ἀρχέτυπόν τινα ὡραιότητα, καὶ ποθῶν τέρψιν τινα ὑψίστην. Ἐφρόντισα νὰ ἀποθάνω ἐν ἐμαυτῷ, ὅπως ζήσω ἐν τῷ ἀγαπωμένῳ ἀντικειμένῳ, νὰ ἀπογυμνώσω οὐ μόνον τὰς αἰσθήσεις, ἀλλὰ καὶ τὰς δυνάμεις αὐτὰς τῆς ψυχῆς μου, πάσης κοσμικῆς ἐπιθυμίας, παντός εἰδώλου, καὶ πάσης εἰκόνας, ὅπως δυνηθῶ νὰ εἴπω δικαίως, ὅτι δὲν ζῶ ἐγώ, ἀλλ' ὅτι ὁ Χριστὸς ζῆ ἐν ἐμοί. Ἰσως, ἡμάρτησα ἐπὶ ὑπεροψίᾳ καὶ ἐμπιστοσύνη εἰς ἐμαυτὸν, καὶ ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ με τιμωρήσῃ. Τότε παρενεβλήθητε σεῖς ἐν τῇ πορείᾳ μου, καὶ με ἀπεσπάσατε ἀπ' αὐτοῦ καὶ με ἐξетроχιάσατε. Ἦδη με μέμφεσθε, με ἐμπαιζετε, καὶ με κακολογεῖτε ὡς ἐλαφρόν καὶ ἐπιπόλαιον. Μεμφομένη δὲ καὶ ἐμπαίζουσα ἐμέ, προσβάλλετε καὶ ὑμᾶς αὐτὴν, ὑποθέτουσα ὅτι τὸ σφάλμα μου ἡδύνατο νὰ με ἀνγκάσῃ νὰ τὸ

διαπραῖξῃ καὶ ἄλλη τις οἰαδήποτε γυνή. Δὲν θέλω, ἐνῷ πρόπει νὰ εἶμαι ταπεινός, νὰ ἁμαρτήσω ἐπὶ ὑπεροψίᾳ, ὑπερκασιζόμενος ἐμαυτόν. Ἐὰν ὁ Θεός, τιμωρῶν τὴν ὑπεροψίαν μου, ἀπέσυρε τὴν χάριν τοῦ ἀπ' ἐμοῦ, εἶνε δυνατὸν ἢ ποταπωτέρω ἀφορμὴ νὰ με κλονίσῃ καὶ νὰ με καταρρίψῃ. Μῶλα ταῦτα σας λέγω, ὅτι τὸ πνεῦμά μου, ἴσως παραισθητοῦν, ἐννοεῖ ὅλας διαφόρως τὴν πτώσιν μου ταύτην. Ἰσως εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς μήπω δαμασθείσης ὑπεροψίας μου, ἀλλ' ἐπαναλαμβάνω ὅτι τὴν ἐννοῶ ἄλλως πως. Δὲν κατορθῶνω νὰ πείσω ἐμαυτόν, ὅτι εἶνε ποταπὸς καὶ ταπεινὸς ὁ λόγος τῆς πτώσεώς μου. Ὑπεράνω πάντων τῶν ὄνειροπολημάτων τῆς νεανικῆς φαντασίας μου, ἐπεκάθησε καὶ ἐνεθρονίσθη ἡ πραγματικότης, ἣν εἶδον ἐν ὑμῖν.

» Πάσας τὰς νύμφας μου, πάσας τὰς βασιλίσσας μου, πάσας τὰς θεὰς μου, ὑμεῖς τὰς ὑπερτερεῖτε. Ὑπεράνω τῶν ἰδανικῶν πλασμάτων μου, διασκεδασθέντων, συντριβέντων, ἀπορριφθέντων, χάριν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἀνυψώθη ἐν τῇ ψυχῇ μου ἡ πιστὴ εἰκόνας, τὸ ἀκριβέστατον ἀντίτυπον τῆς ζωῆς καλλονῆς, ἣτις κοσμεῖ, ἣτις εἶνε ἡ ὑπαρξὶς αὐτοῦ τοῦ σώματος καὶ αὐτῆς τῆς ψυχῆς σας. Ἰσως καὶ τι τὸ μυστηριώδες, τὸ ὑπερφυσικόν, παρενεβλήθη εἰς τοῦτο, διότι σας ἠγάπησα ἀφ' οὗτου σας εἶδον, καὶ σχεδὸν πρὶν ἢ σας ἰδῶ. Πολὺ πρὶν ἢ λάβω συνειδησὴν τῆς ἀγάπης μου, ἤδη σας ἠγάπων. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὑπῆρξέ τι τὸ μοιραῖον ἐν τούτῳ. Ὅτι ἦτο γεγραμμένον ὅτι ἦτο εἰμαρμένον.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΗΣ.

ΖΗΛΟΥΠΙΑ

Ἰταλικὸν διήγημα

Ὁ δικηγόρος Ἐρρίκος Σερράλτης ἐπιστρέψας ἐσπέραν τινα εἰς τὸν οἶκόν του, κείμενον ἐν θέσει ἐκ τῶν μάλα κεντρικωτέρων τῆς Λεωφόρου Βίκτωρος Ἐμμανουήλ, ἐκλείσσε βιαίως καὶ μετὰ πείσματος τὴν ἐξώθυραν, καὶ χωρὶς οὔτε προσοχῆν κἄν νὰ δώσῃ εἰς τὸν εὐπειθῆ χαιρετισμὸν τῆς καλῆς ἐσπέρας, ὃν κατὰ τὴν διάβασίν του τῷ ἀπέτεινε ὁ γέρον Μιχάλης, ὁ πιστὸς αὐτοῦ ὑπηρέτης, διηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐκλείσθη ἐν αὐτῷ.

Βλέπων τις αὐτὸν δὲν ἦτο δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸ νευρικὸν του σύστημα εἶχε προσφάτως διεγερθῆ ὑπὸ βιαίας καὶ ἰσχυρᾶς ταραχῆς.

Ἡ εὐγενὴς καὶ κανονικὴ αὐτοῦ φυσιογνωμία, νέου μόλις τριακοντούτου, συνεστέλλετο ἐν ὑπερμέτρῳ ὄργῃ τὸ εὐρὺ καὶ νοῆμον αὐτοῦ μέτωπον συνωφροῦστο ἐν ἀπειρίᾳ ρυτίδων, βαθέως ἐγκεχαραγμένων, οἱ δὲ καστανόχροες καὶ λεπτοὶ αὐτοῦ μύστακες ἐφαίνοντο ὅτι ὑπῆρξαν θύμα σπασμωδικῶν συστροφῶν. Καὶ διατί ὄλα ταῦτα; Ἴδου ἡ ἐξήγησις τῆς καταγιγίδος ταύτης, ὑπὸ οὐρανὸν ἀνεφελον.

Ὁ δικηγόρος Σερράλτης ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ περικαλλοῦ οἴκου χαριεστάτης κυρίας, τῆς χήρας Ἑλδᾶς Ὀλιβιέρη, συμπαθητικοτάτης μελαγχροίνης, μόλις εικοσιπενταετίδος, τὴν ὁποίαν ὁ νεαρὸς δικηγόρος εἶχε καταλίπει πρὸ ὀλίγου, ἀπεροχόμενος, ἐν οἰκειοτάτῃ καὶ φαιδρᾷ συνδιαλέξει μετὰ τοῦ κυρίου Καβάλλη, ἱλάρχου ἐν τῷ ἐννάτῳ συντάγματι τοῦ ἱππικοῦ, σταθμεύοντος ἐν Τουρίνῳ.

Κρίνων τις ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ὁ νεαρὸς δικηγόρος ἐπανῆλθεν ἐν τῷ οἴκῳ του καὶ ἀναλογιζόμενος τὴν θέσιν, εἰς ἣν οὗτος ἀφῆκε τὴν χαριεσσαὴν χήραν μετὰ τοῦ ἱλάρχου, εὐκόλως ἤθελεν ἐννοήσῃ ὅτι τὴν καρδίαν τοῦ δικηγόρου κατέτρωγε φλογερὸς ἔρωσ καὶ μανιώδης ζηλοτυπία διὰ τὴν γυναῖκα ταύτην, ἣν εἶχε καταλίπει μόνην, ἀνυπεράσπιστον, νὰ ὑποστῇ τὰς ἐφόδους ἀντιπροσώπου ἐνόπλου σώματος, πάντοτε καλπάζοντος.

Ἄλλ' ἵνα μὴ πονήρως παρεξηγηθῶσιν οἱ λόγοι μας σπύδμεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ κυρία Ἑλδᾶ Ὀλιβιέρη, ἥτις, εἰς ἡλικίαν τῶσφ τρυφεράν, ἐστερήθη συζύγου τὰ μάλα σημαίνοντος ἐν τε τῇ πολιτικῇ καὶ τῇ διοικησί, ἦτο ἀληθῶς γυνὴ καθ' ὅλα ἀξιώτιμος.

Ἡ ἐπιμελημένη ἀγωγή, ἣς εἶχε τύχει καὶ ἡ ἀνατροφή αὐτῆς μετὰ συζύγου εὐγενοῦς τὴν καταγωγήν καὶ μεμορφωμένου, εἶχον διαπλάσει ἐν αὐτῇ καρδίαν εὐγενῆ καὶ αἰσθημάτων ἀγνὰ καὶ εἶχον προικίσῃ αὐτὴν διὰ παιδείας καὶ εὐφυΐας οὐ τῆς τυχοῦσης, οὕτως ὥστε ἡ δύνατο οὐχὶ ἐνός, ἀλλὰ πλειόνων συγχρόνως τὰς ἐρωτικὰς ἐπιθέσεις νὰ ἀποκρούσῃ.

Ὁ οἶκος αὐτῆς ἦτο ἀνοικτὸς εἰς πολλοὺς νέους ἐκ τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας, ἀλλ' αὕτη ἠδύνατο ἀμέσως καὶ μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὴν ἀγγιγίας νὰ διακρίνῃ ἐκείνους, οἵτινες προέβαλλον ἑαυτοὺς μετ' ἀξιώσεων δὸν Ζουάν, καὶ ἐκείνους, οἵτινες παρουσιάζοντο ὡς ὑποψήφιοι, δυνάμενοι ἐπαξίως νὰ διαδεχθῶσιν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς τὸν ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἀρετῇ διακρινόμενον σύζυγόν της.

Εἰς ἐκ τῶν μάλα τιμωμένων ὑπ' αὐτῆς ἦτο καὶ ὁ δικηγόρος Σερράλτης, νέος ἀνήλικος εἰς ἀρχαίαν καὶ εὐγενῆ οἰκογένειαν, εἰς ἐπιφανοῦς καὶ ἀκεραιοτάτου δικαστοῦ τοῦ Πεδερμοντίου. Ὁ Σερράλτης εἰ καὶ ἐκέκτητο ἀρετὴν περιουσίαν οὐδέποτε ἐπαύσατο ἐργαζόμενος, τὸ δὲ ὄνομα αὐτοῦ ἀπήλανε πολλῆς φήμης ἐν τῷ κόσμῳ τῶν γραμμάτων καὶ ἐπιστημῶν.

Ταυτὰ φέρων ἐφόδια ὁ νεαρὸς ἡμῶν δικηγόρος δὲν ἦτο δύσκολον βεβαίως νὰ κερδήσῃ τὴν εὐνοίαν τῆς κυρίας Ἑλδᾶς· ἀλλὰ τὴν περιπόθητον ταύτην νίκην ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς γυναικὸς τῶν ὀνειρῶν του καθίστων ἀμφίβολον δύο ἰσχυρὰ μειονεκτήματα αὐτοῦ. Τὸ ἐν ἦτο ὑπέροχος ἀτομία, ἔμφυτος εἰς τοὺς νέους τῆς σπουδῆς καὶ τῶν γραμμάτων καὶ οὐχὶ τῆς κοινωνίας, τὸ δὲ ἕτερον κκεῶς κρυπτομένη ζηλοτυπία, κατατρώγουσα τὴν καρδίαν του καὶ καθιστῶσα αὐτὸν γελοιο-

δέστερον καὶ κωμικώτερον νεαροῦ μαθητοῦ τοῦ γυμνασίου.

Ὡσεὶ δὲ μὴ ἤκουον ταῦτα, ἔνεκα τῶν ὁποίων πάντοτε ἐδίσταζε νὰ λάβῃ ἀπόφασιν τινα καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ ἐπὶ τέλους τὸν πρὸς τὴν Ἑλδαν ἔρωτά του, παρουσιάσθη ἤδη καὶ ὁ ἱλάρχος Καβάλλης, τέλειος τύπος ἱππότου, τολμηρὸς ὡς στρατιωτικὸς, οὐχὶ φλύαρος κζυχηματίας, ἀλλ' εὐχάριστος καὶ εὐφυὴς ἐν τῇ ὀμιλίᾳ του, ὅστις μετὰ τῆς Ἑλδᾶς καὶ τοῦ ἀτυχοῦς δικηγόρου εἶχε παρεμβάλει οὐ μόνον τὴν ἐξέχουσαν αὐτοῦ προσωπικότητα διὰ τὴν πλαστικὴν τοῦ ὄλου κανονικότητα καὶ τὴν ἀπαστράπτουσαν καὶ ἐπιδεικτικὴν στολήν, ἀλλὰ καὶ τὸν γνήσιον αὐτοῦ ἀραβικὸν ἵππον καὶ ἀπασαν τὴν ὑπ' αὐτοῦ διοικουμένην ἱλὴν τοῦ ἑλαφροῦ ἱππικοῦ, περὶ τῶν ὁποίων εὕρισκε πάντοτε τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν νὰ ὀμιλῇ ἐν ἐκάστῃ φράσει καὶ ἐν ἐκάστῃ περιόδῳ τοῦ λόγου του.

Ἐπομένως ἡ ζηλοτυπία τοῦ δικηγόρου, ἥτις διεγείρετο ἐκ τοῦ τετριμμένου καὶ κοινοτάτου τρόπου, δι' οὗ ἀσήμαντοὶ τινες νεανίαι ἐξεδήλουν τὸν πρὸς τὴν Ἑλδαν ἔρωτά των, ἔλαβεν ἤδη, καὶ δικαίως, κολοσσιαίας διαστάσεις ἐπὶ τῇ ἀναμίξει τοῦ ζωηροῦ ἱλάρχου, ἱκανοῦ νὰ καταστρέψῃ ὅλα τὰ σχέδια αὐτοῦ.

Τὴν ἐσπέραν, ἀφ' ἧς ἀρχεται ἡ ἡμέτερα διήγησις, μόλις οὗτος εἶχεν εἰσέλθει ἐν τῇ ὑγινοβαφεὶ αἰθούσῃ, ἐν ἣ ἡ κυρία Ἑλδᾶ συνείθιζε νὰ δέχεται τοὺς μάλλον οἰκείους ἐκ τῶν φίλων της, καὶ πρὶν ἢ ἀκόμη προφθάσῃ νὰ συγχαρῇ ἑαυτὸν ὅτι τὴν εὕρισκε μόνην, καθόσον ἀκριβῶς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐσκόπει νὰ προβῇ εἰς σπουδαίας καὶ σοβαρὰς ἀνακοινώσεις, ἰδοὺ ἡ θαλαμηπόλος ἀγγέλλουσα :

— Ὁ ἱλάρχος Καβάλλης.

Αἱ τρεῖς αὗται λέξεις ἤρκεσαν νὰ διεγείρῃσιν τρικυμίαν ἐν τῷ στήθει τοῦ ἀτυχοῦς Σερράλτη, ὅστις δάκνων βαθέως τὸ κάτω χεῖλος αὐτοῦ ἐγένετο κάτωχρος ἐξ ὀργῆς.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ὁ ἱλάρχος καὶ πλησιάσας ἐσφιγξεν εὐγενῶς τὴν χεῖρα τῆς Ἑλδᾶς διακώψας διὰ τοῦ ἀργυροῦ ἤχου τῶν πτερινιστήρων του καὶ τῆς κλαγγῆς τῆς σπάθης του τὴν σιγὴν τῆς αἰθούσης, ἧς τὸν ἄερα ἐπλήρωσεν ἐκ λεπτοῦ ἀρωματοῦ Ὀλοπαναξ, ὅπερ ὅμως προσέβαλλε τὰ νεῦρα καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Σερράλτη, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι ἦτο τὸ εὐνοούμενον τοῦ ἱλάρχου ἄρωμα.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ νεαρὸς δικηγόρος, οὕτινος τὴν καρδίαν περιέσφιγγε θανάσιμος ζηλοτυπία, ἐτήρησε νεκρικὴν σιγὴν, πλάττων διὰ τῆς φαντασίας του τὰς παραδοξότερας εἰκόνας, ἐνῶ ὁ ἱλάρχος καὶ ἡ Ἑλδᾶ, οἵτινες ἐφαίνετο ὅτι εἶχον ἐντελῶς λησμονήσῃ αὐτὸν, συνδιελέγοντο ζωηρότατα.

Οἱ φανταστικοὶ διαλογισμοὶ τοῦ δυστυχοῦς Σερράλτη εἶχον ἀπομονώσῃ ἐντελῶς αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πραγματικοῦ κόσμου, ἡ δὲ Ἑλδᾶ καὶ ὁ ἱλάρχος διακόψαντες ἐπὶ τινα στιγμὴν τὸν διάλογον

αὐτῶν, παρετήρουν μετὰ περιεργίας τὸν δικηγόρον, οὕτινος τὸ βλέμμα ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἀπολεσθῆ ἐντὸς τοῦ λαθυρινθώδους διαγράμματος ἀνθους τινὸς τοῦ κοσμοῦτος τοῦ τοίχου τοῦ θαλάμου σπρικοῦ.

— Κύριε δικηγόρε, σκέπτεσθε νὰ λύσατε καμμίαν δικαστικὴν διαφορὰν ἢ κανὲν νέον κοινωνικὸν ζήτημα; εἶπεν αὐτῷ ἡ Ἑλδᾶ δι' ὕφους μετέχοντος εἰρωνείας καὶ ἀστειότητος.

— Ναι, δηλαδή... ὄχι, ἤθελα νὰ εἶπω... Ἐχω νὰ τελειώσω ἀπόψε μελέτην τινὰ ἐπὶ σπουδαιοτάτης ὑποθέσεως, καὶ ἐὰν ἡ κυρία ἐπιτρέπῃ, θὰ ζητήσω τὴν ἀδειαν νὰ ἀπέλθω.

Δὲν ἦτο παντάπασιν ἀληθὲς τὸ τοιοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῆ ὅτι εἶχε τοιαύτην τινὰ ἐργασίαν, βεβαίως ἡ ἐσπέρα, ἐκείνη δὲν ἦτο ἡ κατάλληλος πρὸς τοῦτο. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤσθάνετο πλέον οὔτε τὴν δύναμιν, οὔτε τὸ θάρρος νὰ παραμείνῃ εἰσέτι ἐκεῖ, ὡς ἐν *Μπερίλια*, δεχόμενος τὰ σκώματα τῶν ἄλλων. Εἶχεν ἀνάγκην ἀνακουφίσεως, μονώσεως.

Ἐχαιρέτισε τὴν κυρίαν, ἥτις τῷ ἀπύθνευ τρυφερὸν βλέμμα, ὡς νὰ ἔλεγεν αὐτῷ : « Παιδίον, ὑποφέρεῖς ἐκ ζηλοτυπίας, δὲν χρειάζεται πολὺ διὰ νὰ τὸ ἐννοήσῃ τις » καὶ ἔτεινε βεβιασμένως τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἱλάρχον, οὕτινος τὰ χεῖλη, ἀνταποδιδόντος τὸν χαριετισμὸν, διέστειλε μειδιάμα ὅπερ ἐφαίνετο λέγον : « Φίλτατε, ἐὰν εἰςευρες πόσῃν εὐχαρίστησιν μοῦ προξενεῖς ἀναχωρῶν ».

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π*Β*

Ὅσοι τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, εἴτε ἀπώλεσαν, ἢ ἔνεκεν ταχυδρομικῆς ἀνωμαλίας, δὲν ἔλαβον φύλλα « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » τοῦ Δ' ἔτους, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν τοῦτο, ἵνα ἀποστείλωμεν αὐτοῖς τὰ ἐλλείποντα.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων Πωλοῦνται τὰ ἔτη Βίβλια :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ἐαβιὲ - δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2)	δρ. 3 (3,30)
«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντῖνος», μυθιστορία Ἀλεβῶ	δρ. 1,50 (1,70)
«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2)	δρ. 2,50 (2,80)
«Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου	δρ. 1 (1,10)
«Τὰ Ὑπερῶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone	δρ. 4 (4,20)
«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cook, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου	δρ. 1 [1,20]
«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ	δρ. 3 (3,30)
Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)	
» Σολωμοῦ	» 50 (60)
» Βηλαρᾶ	» 50 (60)